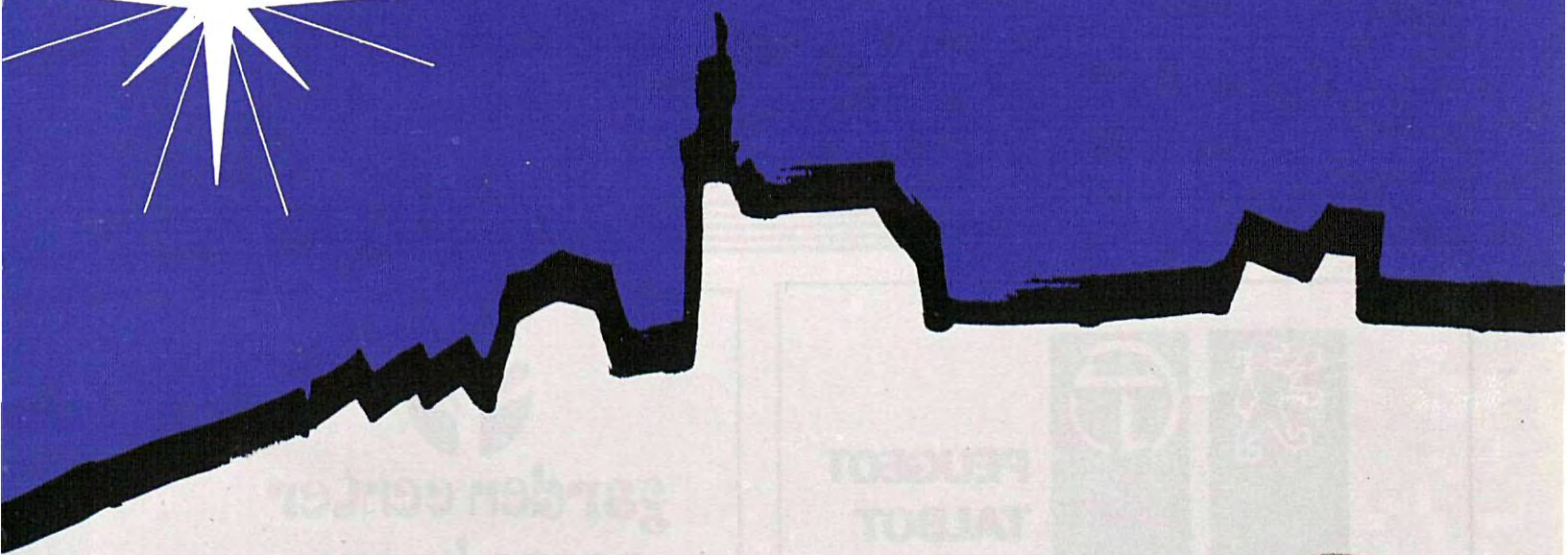
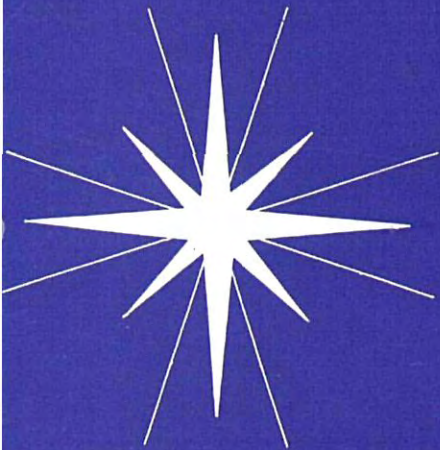

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

Nadal 89

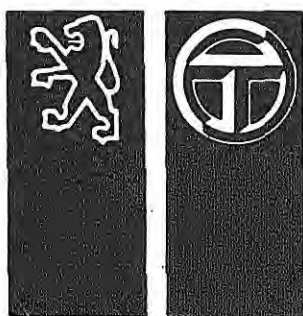

Francesc Falivene, l'equilibri de la maduresa
L'auca de Can Llinós
El suro del Puig, una mort anunciada

grill-pub
L'ENRENOU

LLAGOSTERA

Bones Festes!

**PEUGEOT
TALBOT**

Garatge

Emili Roget

Bones Festes!

Ctra. Girona - a Sant Feliu, Qm. 19,500

Telèfon 83.01.67

LLAGOSTERA

**garden center
costa brava**

Bones Festes!

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

PÒRTIC

Nova peregrinació

La construcció de la Nova Europa és el tema informatiu que ocupa més espai en els mitjans de comunicació d'aquests darrers mesos. La favorable evolució dels aconteixements no fa pensar amb l'arribada d'un "llarg hivern" com tem més d'un. Però des d'aquí volem deixar constància que els vents d'apertura que envaeixen l'Est, també els volem pels països llatinoamericans. Si a Europa, la Unió Soviètica és capaç d'impulsar aquests canvis, ara només falta que els Estats Units tinguin la bondat —per alguna cosa estem a Nadal— de permetre l'autodeterminació dels països que van des de Mèxic a Terra de Foc. I parlant d'autodeterminació també voldríem que els Reis de l'Orient portessin una història de Catalunya a tots els espanyols.

Per si un cas, nosaltres ja els hi hem fet la carta abans i ens han sorprès amb un nou local —el millor que hem tingut en la nostra accidentada existència—, encara que sigui a casa d'un company. Des d'aquí volem agrair la gentilesa de la família Martí-Esteva i del Patronat Municipal d'Esports que ens han permès ocupar durant dos anys el, fins ara, millor local de la història del Butlletí.

En aquest número oferim una entrevista amb Francesc Falivene, i les reflexions que, als seus 92 anys, ha fet sobre el Congrés d'Esquerra Republicana. El suro centenari del Puig i la revisió del cadastre, han estat dos temes polèmics que desenvollem àmpliament en aquestes planes. També hi ha una entrevista amb en Ricard i la Maria Dolors de Can Lirinós que es retiren. Però la botiga de Can Lirinós continuarà i només hi trobarem a faltar el gran Joan, el millor dependent del món.

BONES FESTES A TOTHOM!

Sumari

- Plana
- 3 — Pòrtic
- 4-7 — Entrevista a
Francesc Falivene
- 8 — Coses del poble
- 10-13 — El suro del Puig
- 14-15 — La falsa polèmica
d'una revisió necessària
- 16 — Al Casal ja no hi cabem
- 16 — Activitats per a aquest Nadal
- 17 — La bomba perduda
- 18-19 — Els quintos se'n van
- 20 — Demografia
- 22-23 — Reflexions sobre el menjar
- 24-25 — "Mataveis - 89"
- 26-27 — Fets històrics del suro
- 28 — De la guerra dels segadors
- 30-33 — Nicaragua
- 34 — El llop golarfe - La veu del riu
- 35 — "Quina nit la d'aquell dia"
- 36-37 — Entrevista a Alfons Figueras
- 38-43 — Can Lirinós
- 44-45 — Esports
- 46 — Quan pagant deu milions
s'evita un desastre urbanístic

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Eduard Alejandro, Joan Ramon Baiges, Esteve Barceló, Pere Canigüeral, Vicenta Casamitjana, Marta Ciurana, Núria Comas, Paco Cortés, Aurora Marco, Núria Marco, Sara Marquès, Dani Moll, Roser Noguera, Jordi Pinsach, Dani Rodas, Elena Roget, Amadeu Rovira, Xavier Ruíz, Joan Ventura, Montse Vila, Anna Viñas.

Llagostera, desembre 1989

Núm. 54

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: DUCFORM, S.A. - Gràfiques Duch
Cassà de la Selva

Dipòsit Legal: GE-300/1980

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser subdador del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

Entrevista:

Francesc Falivene Pingetti

"Em vaig donar de baixa de l'Esquerra quan l'Hortalà va ser conseller"

Militant històric del partit de Macià i Companys, entén que s'han d'acceptar les decisions del Congrés, assegura que és més nacionalista que Colom i diu que Carod Rovira és l'home idoni per ser secretari general.

Francesc Falivene i Pingetti (Llagostera, 1 de novembre de 1897), s'autodefineix com a nacionalista radical, ateu i pobre. Fill d'emigrants italians del poble de Potenza, al sud de Nàpols, Falivene ha fet del catalanisme una de les raons de la seva vida. Militant històric d'Esquerra Republicana de Catalunya, va viure exiliat a Carcassona, durant 25 anys. Va ser alcalde vuit mesos durant la República i és l'únic Soci d'Honor viu del Casino Llagosterenc, la seva altra passió. En aquesta entrevista, crítica amb duresa la dissidència de Joan Hortalà, a qui acusa d'oportunista i de ser massa dretà —"quan va ser conseller d'Indústria em vaig donar de baixa temporalment del partit"—. Als seus 92 anys, Falivene assegura que és més nacionalista que Angel Colom i afirma que l'home indicat per dirigir el partit és Josep Lluís Carod Rovira.

Francesc Falivene posant davant el quadre d'alcaldes de Llagostera.
Foto Vall-llosera

■ Les arrels polítiques de Francesc Falivene van començar amb el Centre Regionalista, que depenia de la Lliga Regionalista, «que era un partit de dretes, burgès, però era l'únic que propagava el catalanisme. L'any 1930 es van organitzar unes eleccions que semblava que havia de guanyar Acció Catalana, però el «gran» Macià va fundar l'Esquerra Republicana de Catalunya, i jo ja ho vaig tenir clar». Va ser president del grup local d'ERC, i després de negar-s'hi tres vegades, ja durant la Guerra Civil, va haver d'acceptar l'alcaldia, abans d'iniciar l'exili que el portaria durant 25 anys a Carcassonne. Com a membre històric del partit, s'ha cartejat amb els seus màxims dirigents —Barrera, Vicens, Hortalà—, i darrerament ha escrit a Carod Rovira, i en canvi no ho ha fet mai a Colom. Una versió sintetitzada d'aquesta entrevista va sortir publicada en el *Punt Diari* del 26 de novembre.

—En l'escrit que publiquem en aquestes mateixes pàgines feu una valoració de les postures que s'han plantejat en el Congrés de Lleida. Com és que puguin sorgir aquestes desavinences quan el partit no està precisament en els millors moments de la seva història?

—«És lògic que es presentessin tres tendències en el Congrés. Curiosament, la candidatura que encapçalava Colom va proposar una reforma del reglament per reemplaçar el sistema de secretari general per una secretaria col·legiada. Això entenc que es feia per evitar personalismes i que des de la secretaria general s'abusi del comandament. Aquesta proposició no va tenir els vots necessaris per ser aprovada i, en conseqüència, van haver de procedir a l'elecció d'un secretari general, que precisament va recaure en Colom. L'antic secretari general, Joan Hortalà, aspirava a ser reelegit i es va donar

el cas que la tercera candidatura, la de Josep Lluís Carod Rovira, va prestar la seva ajuda a la candidatura d'Àngel Colom, i per aquest fet, Hortalà es va quedar sense la secretaria general».

—Com analitzeu les conseqüències que comporta aquest canvi?

—«Es veu que aquest senyor —Hortalà— va tenir un cop molt fort perquè ell aspirava a tornar-hi i aquest cop ha estat tan fort que de seguida va pensar en la separació del partit. Ell i dos altres diputats, Marçal Casanovas i Joan Sabanza. L'equip guanyador —perquè Colom forma part d'un equip en què hi ha en Barrera, en Josep M. Vilà, en Rodri, en Prujà, en Vicens— ha procedit d'una forma correcta per no ferir susceptibilitats. Aquest trasbals obligarà l'Àngel Colom a moderar les seves aspiracions, la seva concepció de la manera de portar el partit. Però jo, amb la meua experiència i coneixements, entenc que la tasca que han de fer ells és mirar d'evitar el màxim de fugides dels seguidors que pugui tenir l'Hortalà. Aquest mirarà quins suports té per fer o no un partit nou».

—Però quina és la vostra opinió del futur d'Hortalà i els seus seguidors?

—«Aquesta gent fracassarà i el més llastimós és que, si no tots, una gran part aniran a petar a Convergència, perquè, francament, l'Hortalà ha fet un mal pas. Mira, no va sortir elegit, *tampis* que diuen els francesos, un altre dia ho podia tornar a provar».

—El que han fet l'Hortalà i els altres dos diputats és un cas clar de transfuguisme polític.

—«Una cosa personal, penso jo. Indubtablement que amb l'Hortalà no solament hi ha la qüestió de tendència política o ideològica, sinó que hi ha un antagonisme personal. Per exemple, l'Hortalà va tenir un enfrontament molt gros amb Francesc Vicens, i l'aspiració d'en Vicens era fotre l'Hortalà en laire. En Barrera no ho sé pas. En Colom, potser sí, i com que l'Hortalà té aquesta egolatria de voler ser, vet aquí la lluita».

—Però quan l'Hortalà va acceptar en Colom ja s'ho podia pensar que passaria això, perquè en Colom va deixar la Crida amb una idea que ara s'ha vist molt clara.

—«Jo el que sé, dit per l'Hortalà mateix, és que perquè en Colom figurés a la candidatura del *Congreso de los Diputados* va tenir treballs. No hi volia anar. És que jo i la meua família tenim bona relació amb l'Hortalà, però això no té res a veure».

—Dels tres candidats que es presentaven quina era la persona més indicada?

—«En Carod Rovira. Perquè és un home molt intel·ligent, jove i té carisma, i al mateix temps si tenim en compte la diversitat d'opinions i la composició del partit, ell no és de la banda extremista. Perquè en Colom és nacionalista radical, però jo sóc més radical que en Colom, i tinc 92 anys. Ho sóc més per la senzilla raó que m'adono de la realitat del conjunt d'Espanya. Tots els espanyols estan contra nosaltres. Des del 1714 ens han mantingut esclaus. La dictadura franquista va tractar l'assumpte de Catalunya d'una manera criminal. Amb la represa del sistema democràtic hem tingut un altre Estatut d'autonomia, que és molt més petit del que vam aprovar amb la República, amb l'agreujant que des del govern central es fa tot el possible per retardar l'aplicació total de l'Estatut, perquè moltes de les atribucions que haurien de ser traspassades encara no ho estan. Perquè el que fan els socialistes ara ho farien en Suárez o en Fraga. Tant li fot si són de dretes o d'esquerres, són centralistes. Tenen el seu nacionalisme. Però, mirat per un català, això és esclavatge; perquè ens neguen la nostra personalitat i les nostres llibertats. El nacionalisme nostre es de reivindicació de llibertat. Jo soc català, vaig néixer a Llagostera, tinc consciència de la meua condició i de la història —Catalunya va ser un estat sobirà durant cinc segles—. En Franco va dir: si vosaltres no voleu ser espanyols, us fotrem espanyols a casa vostra perquè us converteixin. En canvi, en Rovira i Virgili va escriure que Catalunya té la condició d'assimilar la gent forastera que ve. Aquest és el nostre gran drama. La meitat dels qui viuen a Catalunya no són catalans».

—I què opineu de la política de Convergència, que ven un nacionalisme català aquí i manté una altra postura a Madrid?

—«CDC em mereix tots els respectes, sobretot el president Pujol. Però fan una política que vol aconseguir tothom i per això penso que el seu nacionalisme —que també valoro, perquè des del govern es fan coses per catalanitzar—, és aigualit. Pujol fins i tot es permet fer unes manifestacions en què es declara partidari de l'Espanya gran, que em recorda allò d'*Una, grande y libre*. Ja tenen coses bones, però des del punt de vista d'un nacionalista radical ho veig així».

—Esteu plenament d'acord amb el que es va decidir a Lleida?

—«Jo accepto la decisió de l'assemblea. A més, no solament em considero nacionalista cent per cent, sinó que em considero separat, que vol dir que no tinc cap relació amb l'estat que ens

domina. Ara, reconec que això puc fer-ho per les circumstàncies en què visc; potser altra gent que ha de mantenir relacions o negocis no pot fer-ho, però jo sí!».

—La postura que ha mantingut Barrera de fer equip amb Colom, no enteneu que és una mena de revengisme cap a l'Hortalà, o és que només aspira a la presidència del partit?

—«Això que dius ja ho he pensat, però ho tinc guardat, no he de dir el que penso. Perquè en Barrera, que és molt intel·ligent...—saps com li deien a Montpeller quan estudiava? Li deien el «savi català» i ho és—. Ara, no vull contestar».

—Quan l'Esquerra tornava a ressorgir es va produir el pacte al Parlament, que va representar el principi de la devallada.

—«Va ser un gran error. Ara bé, en Barrera diu i repeteix que d'errors n'hem fet tots. Acceptar la presidència del Parlament va ser-ho. En Barrera va considerar que si ERC tenia la presidència del Parlament el partit guanyava categoria. Ara bé, si ell personalment també aspirava a guanyar categoria, allà ell. Però jo sempre li deia a en Santiago Vila: encara no ha presentat la dimissió! Perquè amb el fet d'exercir la presidència del Parlament l'Esquerra perdía Barrera. Després, es va acceptar l'oferiment d'en Pujol d'una Conselleria. Jo vaig pensar que estava mal fet, i vaig dir: el conseller serà l'Hortalà! Perquè és un individu que te apetència, vol ésser. Jo no l'he votat mai. El fet que l'Esquerra acceptés una conselleria al govern Pujol em va fer donar de baixa del partit, per donar exemple, per veure què farien els altres. Després vaig tornar-hi a ingressar. Va ser quan l'Esquerra va fer el Congrés per elegir secretari general i es presentaven l'Hortalà i en Francesc Vicens, i era una incògnita si en Barrera es presentaria. Jo vaig delegar el meu vot amb la indicació de votar en Vicens, i que si per una d'aquelles coses en Vicens no anava endavant, que es votés en Barrera. Perquè sempre he considerat l'Hortalà un individu de l'ala dreta del partit, i jo em considero de l'ala esquerra».

—Heu anat a algun Congrés, aquests darrers anys?

—«No he anat enlloc. Ara per causes físiques, i abans perquè cadascú té les seves condicions familiars, i jo procurava en tot el possible no abandonar la dona. Perquè la meua dona era molt de casa. Mira, vam conviure 71 anys, i l'acte més gros que va fer a la seva vida va ser venir clandestinament a França, i això té molt de mèrit».

L'home que va dibuixar la façana del Casino

El Casino Llagosterenc és l'altra gran passió de Francesc Falivene. Amb Sebastià Gispert i Julià Cutiller van ser els impulsors de la reforma del 1929 que va donar a l'edifici el seu estat actual. La conversa política va guanyar aquesta vegada al Casino i no va haver-hi temps de parlar-ne, però sí el suficient perquè Falivene expliqués que és l'autor de la façana. «Jo la vaig dibuixar, als companys els va agradar i així la va fer l'arquitecte Esteve». «Encara m'agrada molt anar al Casino i m'ho passo molt bé amb en Soler, en Calvet, i els altres companys». A causa de la seva edat només hi va tres dies a la setmana —quan la família l'hi pot portar amb el cotxe—. És Soci d'Honor de l'entitat.

Sobre la llengua: «El català s'ha de modernitzar, purificar, reformar. La creació d'una llengua no és pas cosa d'un dia, ni d'un decret llei, és cosa de molts anys. Ara ja sé que hi ha una comissió que està treballant per actualitzar-la».

Sobre la religió: «No combrego amb l'Església. La meua religió és la naturalesa. Això de les religions és un *cuento* i massa llarg de parlar-ne. Jo sóc ateu i combato l'agnosticisme sobretot en les persones intel·ligents. Per a mi l'agnòstic és l'home que es considera incapacitat per opinar sobre un fet determinat».

Sobre la pobresa: «Jo sempre he estat pobre. Llàstima que no tingui mitjans econòmics per haver tingut unes enciclopèdies com cal. Però sempre he viscut bé, amb tot el necessari».

Sobre l'exèrcit: «És molt complex això, però la millor solució seria un exèrcit professional, i en tot cas la mili s'ha de modernitzar —tot i que recorda que ell va ser excedent de contingent—. És com els objectors de consciència. A aquests, que una puta els bufi el cul. És una conveniència això. Jo hi veig un sentit egoista».

Sobre el federalisme: «Penso que a la Península Ibèrica el federalisme seria la millor solució. Els socialistes tenen moltes faltes en aquest respecte. En tot cas, ha de ser un federalisme sincer».

Joan Ventura Brugat

Reflexions a l'entorn del XVIè Congrés d'Esquerra Republicana de Catalunya

Francesc Falivene té 92 anys. Foto: Lluís Cruset / Punt Diari

EN aquest XVIè Congrés d'ERC (18 i 19 de novembre 89, a Lleida) els principals punts a determinar van ser una reforma del reglament del partit, establint un canvi en la seva direcció, que suprimia l'existència del seu secretari general i creant en el seu lloc una direcció col·legiada composta d'uns cinc o sis mili-

tants, proposició que va ser rebutjada. En conseqüència això va fer necessària la designació d'un nou secretari general que va recaure en Angel Colom, precisament l'autor de la proposició rebutjada.

Joan Hortalà, fins aleshores secretari general, que aspirava a la reelecció, va acusar tot seguit el contra-

temps, i va anunciar que abandonaria el partit i que seria seguit per una quantitat de militants que feien causa comú amb el. Va dir que volia meditar durant uns quants dies aquesta acció, temps que li serviria per fer les seves indagacions, abans de seguir el camí de l'escissió. Finalment, va fixar el dijous dia 23 de novembre, per fer pública la seva decissió.

En efecte, arribats a aquest anunciat dijous, el senyor Hortalà, acompanyat de Marçal Casanovas, diputat per Girona, i de Joan Sabanza, diputat per Tarragona, va fer l'esperada declaració de la seva sortida de l'Esquerra Republicana, passant tots tres al grup mixt del Parlament.

Ara, no amargant la meua beligerància en aquest cas, ja que per alguna cosa sóc un militant més de l'Esquerra, em vull permetre fer algunes franques reflexions tota vegada que amb els meus anys d'edat i de la meua militància se sempre, em crec en dret i condicions per a fer-ho.

En les meves sovintejades relacions escrites amb alguns dirigents del partit, m'he permès sempre —i això amb l'objectiu d'aconseguir la mobilització del partit— aconsellar la creació d'un clima d'entesa i harmonia entre tots els components del partit, deixant de banda l'existència de ten-

dències i sectors que no fan altra cosa que generar personalismes, la cosa més nociva per tota la col·lectivitat, ja que entenc com una gran veritat que el que cal és sostenir idees no vocacionals personals, ja que les idees perduren i els homes enganyen.

I és amb aquesta manera de mirar les coses per sobre de les febleses de tots, que vull sospesar els fets amb la meua vocació de sempre remarcant que l'Angel Colom va ser introduït a la direcció del partit i a la candidatura de les darreres eleccions de diputats al Congreso pel mateix Joan Hortalà, antic secretari general, resultant ara que s'ha convertit en un indesitjable i incompatible amb la seva *Esquerra*. Francament jo hi veig en tot això una clara i gran contradicció, estant segur que de guanyar la secretaria l'Hortalà, no hauria passat res, quedant-nos sense problema.

I vull dir també que al meu entendre i ja des de fa temps, veig que l'ideal secretari general d'Esquerra, existeix en la persona de Josep Lluís Carod Rovira, per la seva gran intel·ligència i pel seu carisme personal. Carod també és jove i de menys de quaranta anys. Perquè no va ser ell el candidat? A aquest senyor, li vaig fer una carta en aquest sentit —en guardo còpia—.

Els dirigents amb anys, que l'Hor-

talà ja va deixar darrerament de costat, crec que són ben mereixedors del nostre reconeixement, tant per la seva demostrada conseqüència al partit com pels serveis donats i que la seva reincorporació a llocs dirigents és possible, guanyant-nos abans un increment de la nostra massa electoral, amb una encertada orientació del partit, posada al dia, ja que avui no n'hi ha prou en ser un nacionalista aigualit, cal ser-ho al cent per cent i amb tota consistència i decisió. I és cosa clara que el partit cal rejuvenir-lo essent precisament aquí on tenim la font de creixement.

I per acabar diré, si em demaneu com veig el futur del nostre partit, fundat pel gran Francesc Macià i pel màrtir Lluís Companys, com també per molts altres, diré que amb la nostra bona i abnegada actuació, acabarà vencent els temps dolents i totes les contrarietats que pugui tenir, ja que l'evolució dels fets i de les coses no deixa de fer camí. Nosaltres conseqüents a tota prova, no necessitem mai buscar sopluig, cosa que altres hauran de fer.

Francesc Falivene Pingetti

Llagostera, 24 novembre 1989

Restaurant

Hostal

Mas Roure

Bones Festes!

Telèfon 83 12 02

Carretera Vidreres a Sant Feliu

Llagostera (Girona)

Coses del Poble

En dos anys s'han netejat nou quilòmetres de les rieres del municipi

La tallada d'arbres ha provocat les queixes d'alguns veïns

La neteja de les rieres de Llagostera i més concretament la tallada d'arbres que es va fer al llarg de la Gotarra durant aquest mes d'octubre passat ha estat un altre dels temes que més s'han discutit al poble aquests darrers mesos. L'any passat, l'Ajuntament de Llagostera es va fer càrrec de la neteja de les tres Banyaloques —un total de quatre quilòmetres i doscents metres, que van des de la carretera comarcal 250 fins al terme municipal de Caldes de Malavella—. Aquestes feines de neteja, que en rigor corresponen a la Junta d'Aigües, van costar uns tres milions i mig de pessetes. Aquest any s'han netejat un total de cinc quilòmetres quatre-cents metres de riera, dins els quals s'hi inclou el tros de la Gotarra que va des de Can Guinó de Sant Llorenç fins a Caldes i dues rieres més petites de 325 i 440 metres cada una. El pressupost destinat a aquesta feina supera els set milions de pessetes, sis dels quals es pagaran amb els diners que ha rebut l'Ajuntament en concepte d'indemnització pels danys que va causar l'aigüat de fa dos hiverns.

En relació a la pol·lèmica causada per la tallada massiva dels arbres que ocupaven les dues vores de les rieres Gotarra, Josep Ayach, regidor de l'Ajuntament de Llagostera, va explicar que no hi havia altre solució si volia fer una bona neteja. "La màquina necessita un espai de tres metres per banda per passar. Aquesta màquina passa per dins de la riera i apilona la porqueria sobre el marge. Llavors, aquesta mota que ha quedat als costats és triturada per una esbrossadora hidràulica". Segons va explicar el regidor si no s'hagués fet d'aquesta manera, les feines de neteja s'haguessin hagut de fer a mà la qual cosa complica i allarga molt l'operació. "S'ha de tenir en compte que l'última vegada que la Junta d'Aigües va netejar la Gotarra va ser fa vint anys. Ara calia una neteja a fons. A partir d'ara només s'huran de fer

feines de manteniment anualment", va dir el regidor.

En relació a aquest tema l'alcalde de Llagostera, Narcís Casas, va explicar que aquestes feines de manteniment haurien d'anar a càrrec dels propietaris de terrenys situats als costats de la riera. "Properament es posarà en marxa una campanya per mentalitzar els propietaris que han de conservar net el tros que els hi correspon", va dir l'alcalde.

Narcís Casas i Josep Ayach van posar l'accent en aquest tema i van aclarir que l'Ajuntament no es compromet a fer-se càrrec del manteniment de la riera: "Els responsables que la Gotarra es conservi en bon estat són els propietaris i la Junta d'Aigües, que és l'organisme que hi té competències directes. La Junta d'Aigües és la que dóna permís per posar en pràctica qualsevol projecte, l'únic que no dóna mai són diners per fer-ho".

A fi de facilitar les tasques de manteniment l'Ajuntament ha creat una grupació de defensa forestal anomenada "Massís de Cadiretes" juntament amb els municipis de Vidreres, Tossa i Maçanet. Amb l'ajut d'una subvenció

de la Generalitat, els Ajuntaments membres de l'agrupació han pogut adquirir la maquinària necessària per fer les feines de neteja i conservació. Això permetrà que els propietaris dels camps del costat de la riera puguin llogar les màquines a un preu molt baix.

Malgrat els comentaris d'alguns veïns en contra dels procediments de neteja posats en pràctica per l'Ajuntament, el regidor Josep Ayach va explicar que només hi ha hagut una persona que s'ha queixat públicament per la tallada d'arbres: "Ni van haver dues o tres persones, tots ells propietaris de camps del costat de la riera, que es van queixar perquè els hi feien tallar els arbres i no en en podien treure cap benefici. Aquestes persones protestaven perquè tenien la feina de tallar els arbres i com que eren massa petits no en treien res un cop venuts", va explicar Ayach.

El regidor va assegurar que si el pressupost els hi permet, l'any que ve tenen previst netejar les tres rieres Banyaloques que van des de la carretera comarcal 250 fins a Panedes.

GIMNÀS SAUNA MASSATGE

Gimnàstica Femenina — Gimnàstica Masculina
Gimnàstica Correctiva — Gimnàstica Esportiva

Grups especials per a nens i nenes.

Culturisme (desenvolupament muscular).

Massatge esportiu i vital corporal.

Sauna - Solarium.

Us desitja unes Bones Festes!

Tot això ho trobaràs al

Passeig Romeu, 20 - LLAGOSTERA

Per a informació adreceu-vos al mateix Gimnàs:

Matí, de 9 a 12 - Tarda, de 2/4 de 4 a les 9.

Restaurant

Entreu, seieu i demaneu la bona
cuina catalana.

Especialitats úniques gironines.

Es permet entrar a la cuina.

Hivern tancat els dimarts. Vacances al novembre.

Bones Festes!

Almogàvers, 17 - Tel. (972) 83 01 80
LLAGOSTERA

ADMINISTRACIÓ DE LA LOTERIA NACIONAL

Carrer Àngel Guimerà, 16 - Telèfon 83 12 12
LLAGOSTERA

LA LOTERIA ET POT TOCAR
SI NO OBLIDES UN DÈCIM COMPRAR.

EN AQUESTA ADMINISTRACIÓ HAS DE VENIR
I ENTRE MOLTS PODRÀS ESCOLLIR.

TAMBÉ SEGELLEM:

Loteria Optimitiva

Bono Loto

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS

Bones Festes!

LLAGOSTERA

El suro del Puig

Tres visions d'una mort anunciada

LA decisió de l'Ajuntament de tallar el suro del Puig ha provocat un cert enrenou en diferents sectors del poble. En aquestes planes, el regidor de Parcs i Jardins, explica el consens que va presidir l'acord municipal. Llorenç Ventura, en un escrit que ja es va publicar en el Punt Diari, acusa el Consistori de falta de sensibilitat, i aporta alguna de les possibles solucions que podien haver evitat aquest trist final. La biòloga Brigit Comas completa la informació, explicant la necessitat d'un equilibri ecològic.

UNA màquina excavadora va arrencar el dimarts, 31 d'octubre, el suro centenari que estava situat en el Puig.

El regidor de Parcs i Jardins, Lluís Ciurana, va explicar que l'arbre estava totalment mort i que era un perill ja que en qualsevol moment podia caure. Segons va manifestar l'alcalde, Narcís Casas, ja hi havia hagut queixes d'alguns dels veïns i dels pares dels alumnes del col·legi, quan una tramuntana havia fet caure una branca de l'arbre.

Lluís Ciurana va dir que el problema s'havia exposat en un ple de l'ajuntament en el qual es va decidir que s'havien de prendre mesures perquè el suro s'estava deteriorant: "L'arbre estava situat en un lloc exposat a la tramuntana i això augmentava el perill. Primer vam decidir tallar les branques, i en fer-ho vam veure que s'havia de tallar perquè estava mort".

L'alcalde va explicar que havia fet venir un biòleg perquè fés un informe

sobre l'estat en què es trobava el suro. Malgrat això, el regidor de Parcs i Jardins, que a més és enginyer tècnic agrícola, va dir que havia estat ell mateix qui havia pres la decisió: "Tinc coneixements suficients per veure que l'arbre s'estava morint i era millor tallar-lo abans que caigués pel seu propi pes i produís una desgràcia".

Testimonis presencials van dir que quan es va intentar tallar el suro, la serra es va fer malbé. Lluís Ciurana va explicar que havien tingut problemes amb la serra mecànica, que es va trencar dues vegades i que per això no van poder tallar-lo del tot. "L'endemà quan van anar-hi amb l'excavadora només de tocar-lo va caure. Hi havia gent que volia fotografiar-lo i va ser tan ràpid que no van tenir temps. Un cop tallat vam veure que el suro estava foradat en la seva major part i el tros que quedava estava completament corcat".

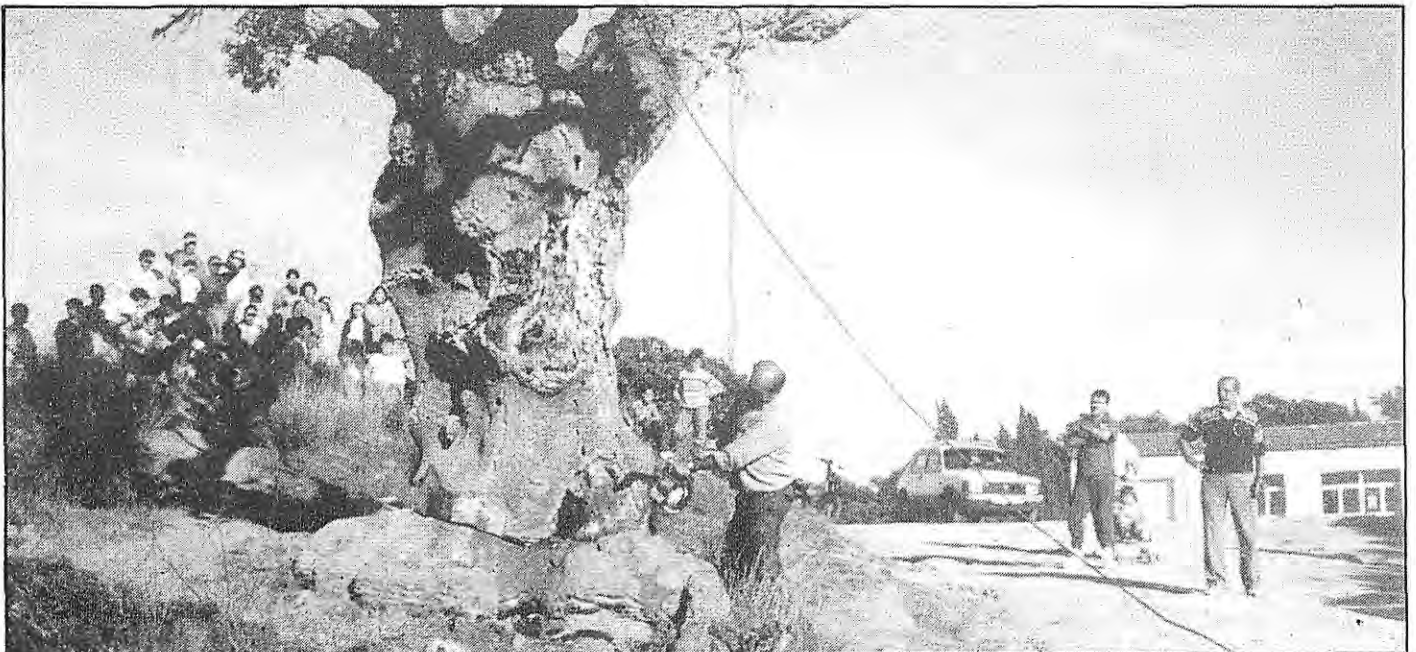
Mentre l'excavadora feia caure l'ar-

bre, alguns nens del col·legi del Puig van anar-hi per queixar-se. Alguns de les persones presents van explicar que els nens cridaven quan la màquina arrencava el suro.

Malgrat això, Josep Puig, que era qui conduïa l'excavadora, va dir que amb la fressa de la màquina no sentia res i que únicament quan el suro ja estava arrancat va sentir un nen que els hi preguntava: "—Ja esteu contents ara?"

La soca de l'arbre, d'uns 3 metres d'alçada, es conservarà a la pineda del parc, que realment ha adquirit l'ajuntament de Llagostera. El tronc, que es posarà tombat i apuntalat amb un suport de fusta s'arranjarà, es taparan els forats i es pintarà. L'arranjament del tronc és una iniciativa d'en Josep Blanch i Vall-Iloera. No se sap exactament l'edat que tenia el suro. Però es calcula que tenia entre 150 i 200 anys.

Col·lectiu de Redacció

El vell suro del Puig va resistir dos dies abans de ser decapitat.

Dilluns, 30 d'octubre del 1989

Dia de dol per a Llagostera

EN aquest assolellat dia, en poques hores de diferència, se'ns van morir els dos avis més vells del poble. L'un al matí, el Sr. Josep Casadevall, amb 97 anys —prop de 98—. L'altre a la tarda, el SURO DEL PUIG, amb 200, 250 anys o més? Qui sap si l'un se'ns en va anar per no tenir de suportar la trista notícia de la mort de l'altre? Està ben vist i comprovat que les desgràcies mai vénen soles.

Segurament fou una coincidència. O potser no. Però, el cas és que l'endemà les campanes tocaven a mort just quan a quarts de deu del matí queia a terra "l'avi més vell de la vila", empenyut per una grossa màquina. Jo vull creure que tocaven pels dos a l'hora perquè la Providència volgué que així fos.

A mi em poden donar les cinquanta mil i una raons que vulguin treure'l, però no es pot negar que ell hi estava primer que tots nosaltres i ningú em privarà de creure que aquest benèvol arbre tenia tot el dret d'estar on estava perquè no feia nosa per res i havia de morir quan l'hi hagués arribat la seva hora i no abans. Quantes generacions havia vist passar pel seu davant? Potser mai l'havien protegit, però sí respectat. No puc entendre el per què precisament la nostra generació ha volgut tenir el "privilegi" de passar a la història de Llagostera com a què no solament no l'ha protegit sinó, molt més greu encara, NO L'HA RESPECTAT.

El PUNT DIARI del dia 1r. de novembre, deia que s'havia fet perquè era un perill per si el vent el feia caure a sobre d'algú. El senyor que ho va pronosticar anava ben errat de comptes. Els arbres MOREN DRETS, es van consumir poc a poc. Em sembla que els fets varen donar-ne proves que actualment hauria estat del tot impossible passés, perquè després que una serra mecànica segués tot el seu volt i s'hi lligués un gruixut cable d'acer enganxat a un tractor i l'estirés varies vegades amb tota la seva força, tant, que fins i tot es va petar el cable, no aconseguiren abatir-lo.

No cal dir que aquí la tramuntana no té tanta força com aquest tractor. Consti que per tenir por que caigués sol no va ésser cosa d'arribar i plegar, no. Hi peleïaren amb tot l'esforç, des de les dues de la tarda fins ésser fosc. I tot i estar ferit de mort per la serra

mecànica, l'arbre es va resistir a caure, havent de desistir de l'intent i deixar-ho per a l'endemà al matí, que empraren altres mitjans més contundents.

Si per caure unes branques seques es tenia por que el vent el fes caure tot ell, no em sembla pas malament que per evitar alguna desgràcia i sortir de dubtes provar si això podia succeir, enganxant un cable d'acer a un tractor i tirar fort, però no puc admetre fos la millor manera que primer, sense més ni més, agafar una serra mecànica i degollar tot el volt, ja que això va impedir que en ser més fort l'arbre que el tractor i comprovar que s'havien equivocat poder deixar-lo estar com estava, ja que llavors la cosa no tenia solució ni podia tornar-se enrera.

Aquí va estar l'error. I si l'error no està aquí, fa sospitar que hi havien altres motius no justificables perquè, a part que es va consumir uns pocs dies abans de la festa als avis del poble, inclús es portà a cap d'una manera estratègica: just després de les eleccions i no abans. O bé és que el dia anterior que tanta gent passà pel seu davant, demanar tallar-lo?

El que sí hauria estat una bona feina i fa molt temps que s'hauria d'haver fet, inclús potser el suro ho hauria agraït era, a més de protegir-lo ja que l'aigua s'enduia tota la terra del seu voltant, treure-li totes les branques mortes —això sí que era un perill— i no començar barroerament la casa pel teulat com per desgràcia es va fer.

M'agradaria que qui podés m'aclarís un dubte: si aquest mateix arbre hagués estat en una propietat particular i el seu propietari hagués volgut destralar-lo, se l'hi hauria permès de fer-ho? Jo crec que no. En canvi, essent patrimoni de tots els veïns, sense encomanar-ho a Déu ni al diable, un "bon" —mal— dia ens el tallen. És possible que això passi? Deixeu-me dir que només ha estat gràcies a què es va fer a la "xita callando", perquè d'altra manera hauria estat del tot irrealitzable executar l'ordre d'abatir-lo. Recordo que el meu pare, quan anàvem al bosc, tenia sagrat que en trenquéssim cap d'arbre, per petit que fos. De fet sols era un pagès, és clar, però déu ni do del que respectava les plantes. Tant de bo tothom igual.

Tots sabem que quan es fa la inauguració d'alguna millora, per petita que aquesta sigui, és té per costum convidar a tots els veïns i els responsables d'ella procuren estar davant per poder sortir millor en la foto. En canvi aquest dia no solament no ens hi van convidar, sinó que tampoc hi vaig veure cap d'ells per donar-ne testimoni. Fou una veritable pena que no hi fossin. Això sol ens demostra que no va ésser cap millora per a la nostra estimada vila.

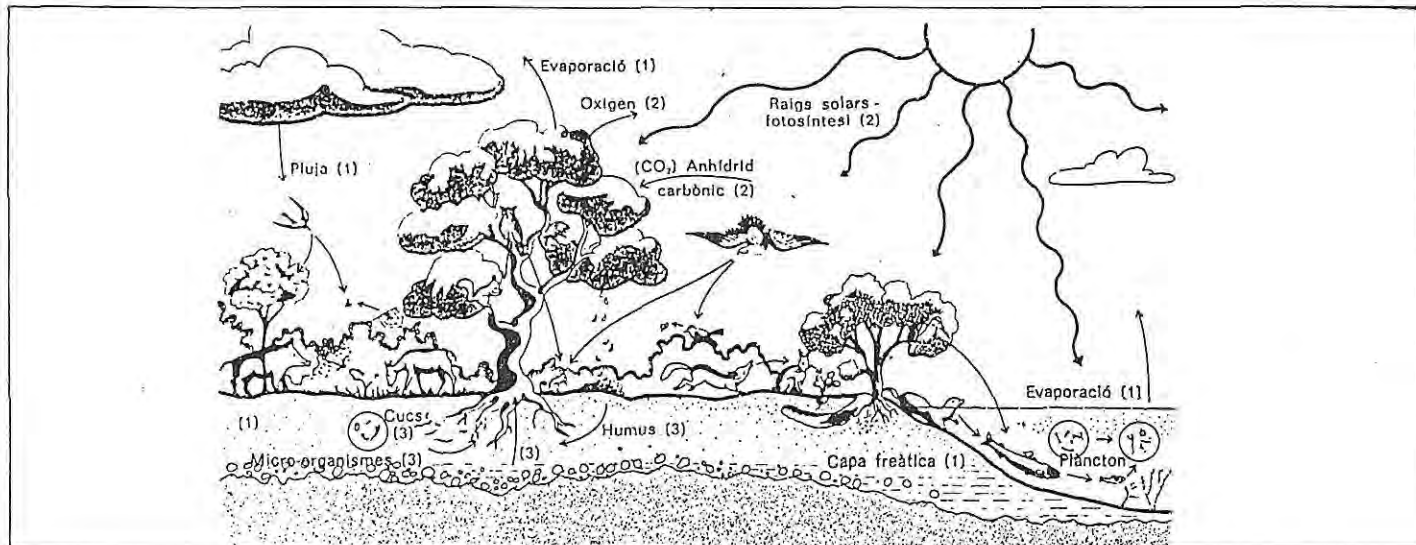
No vull dir res més perquè el que diria seria gros i segur molestaria a algú i, el més important, tampoc retornaria el suro al seu lloc. Solament demano que posin una "medalla" a qui correspongui per la "lluminosa idea" i que cal preparar-nos per a la propera "proesa" que se'ns tingui reservada.

Si serveix per alguna cosa i es vol recollir, se m'acut un petit suggeriment. Com que el mal ja està fet i no té remei, ara que encara hi som a temps es podria agafar el tronc, si no és tot sencer almenys un bon tros amb pela i tot, ben protegit amb el que sigui adequat perquè la seva fusta no es malmeti més, junt amb una grossa fotografia i posar-ho al nostre Museu Etnològic, per donar testimoni a les generacions futures del magnífic suro que van poder gaudir veure'l dret una bona colla de generacions anteriors, a més que se'ls podrà explicar "in situ" que bona part de l'antiga indústria del poble feia servir la matèria primera que proporcionava els arbres d'aquesta espècie.

Llorenç Ventura i Sabarí

—un llagosterenc que
estimava el suro del puig—

Un sistema ecològic

UN sistema ecològic o ecosistema és el conjunt format pels éssers vius i les condicions físiques que els envolten; actuen sobre ells i són modificades per ells. És doncs, un sistema complex format per un canemàs d'elements físics i biològics que interactuen (un bosc és un ecosistema).

Els organismes depenen els uns dels altres, però també del medi natural que funciona segons les lleis dels grans cicles. Les espècies animals i vegetals formen part de diferents cadenes que s'entrecreuen establint moltes relacions de dependència. Destruir una anella d'aquesta cadena provoca una ruptura de l'equilibri que, per reajustar-se, implicarà nombroses repercussions.

El sol fa evaporar l'aigua de la superfície de la terra, el vapor d'aigua puja i s'acumula formant les boires que després retornen a la terra en forma de pluja. La vegetació té necessitat d'aquesta aigua, part de la qual és absorbida per les arrels, que a la vegada protegeixen el sòl de l'erosió. Una part de l'aigua absorbida per les plantes és retornada a l'atmosfera pel fenomen d'evapo-transpiració. La resta d'aigua penetra dins la terra i constitueix reserves subterrànies o bé s'escola pel sòl. El bosc regularitza els fenòmens hidrològics retenint les aigües d'escorrentia, disminuint la velocitat de fusió de la neu, actuant com a filtre i purificant al màxim les aigües que el travessen.

Mitjançant l'energia solar, la fotosíntesi fixa l'anhidrid carbònic (CO_2) dins

les fulles per formar mol·lècules més complexes. Els elements minerals són absorbits per les arrels i permeten l'elaboració de matèries orgàniques. En el transcurs d'aquesta transformació, els vegetals eliminen oxigen durant el dia, que prové de la descomposició de les mol·lècules d'aigua (la major part de l' O_2 de la nostra atmosfera ha estat proporcionada per les plantes). Una part de la massa vegetal es descompon formant l'humus amb l'ajut dels indispensables microorganismes, cucs i insectes.

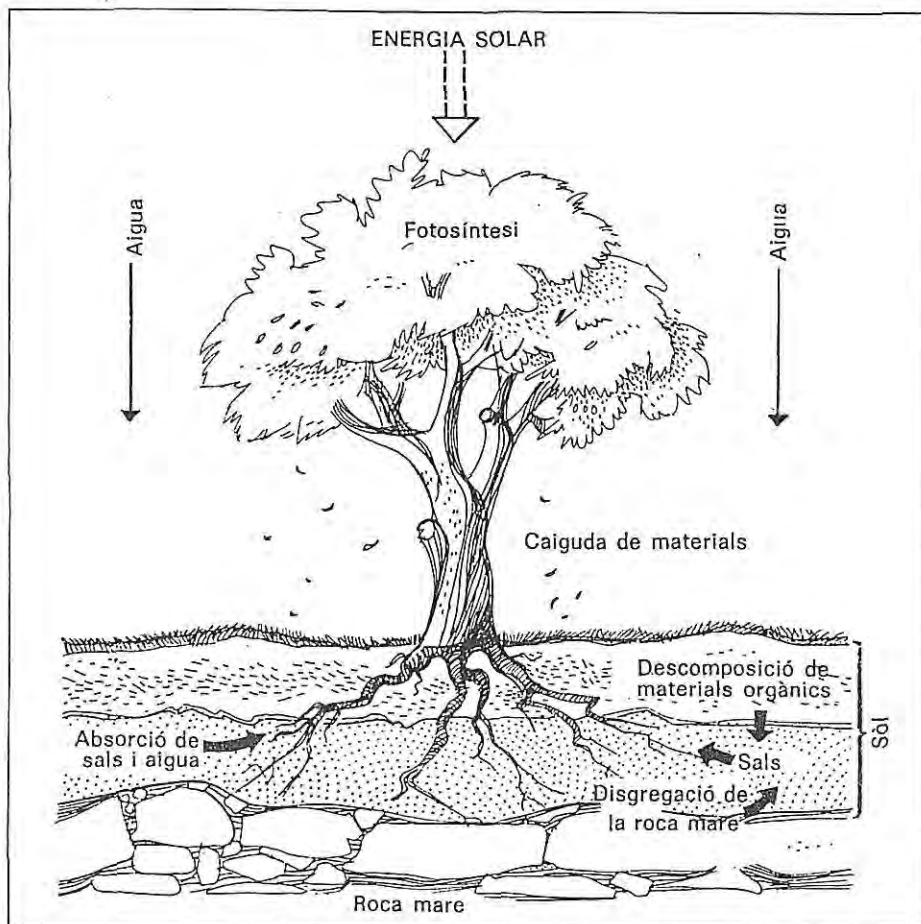
Pel que fa al clima i a l'atmosfera, el bosc forma una pantalla que protegeix del vent, atura parcialment els raigs solars, allibera una quantitat important d'aigua a l'atmosfera, filtra l'aire i reté la pols ambiental, absorbeix l'anhidrid carbònic, en fixa el carboni i després l'oxigen. El CO_2 estableix un control del clima, actua com a regulador tèrmic. Les activitats humanes cremant combustibles, fòssils i destruint els boscos han incrementat, en un període de 125 anys, la quantitat de CO_2 existent a l'atmosfera terrestre des de 290 parts per milió fins a 330. Un increment de les temperatures mitges mundials augmentaria probablement l'extensió de les zones àrides i afectaria de forma significativa la producció agrícola. La repoblació forestal de terres absorbeix certa quantitat de CO_2 retardant la seva taxa de creixement.

Des de fa segles sabem que la deforestació comporta una forta erosió del sòl, inundacions i canvis locals de clima. La manipulació i conservació

dels ecosistemes ha de tractar de subsanar processos i no simplement de curar uns símptomes. L'efecte de l'home sobre la resta de la naturalesa no consisteix només en explotació sinó també en entorpiment o desequilibri del fluxe en determinats punts crítics del cicle dels elements.

La vegetació posseeix la capacitat natural de regenerar-se i de cicatritzar les ferides que ha rebut. Un paisatge vegetal alterat per accidents naturals o per l'acció de l'home retorna espontàniament a l'estat de plenitud primitiu, després d'una fase més o menys llarga de reconstitució (anomenem successió al procés pel qual es passa d'una fase a l'altra fins arribar a una fase de relativa estabilitat). Però aquesta capacitat té un límit. Algunes alteracions de la vegetació són irreversibles. El procés irreversible que es produeix amb més freqüència, en els boscos excessivament explotats, és l'erosió del sòl provocada per l'eliminació de la protecció vegetal de la terra. La degradació de l'alzinar mediterrà és deguda als incendis, pastures, i tals totals i massa freqüents. Els ecosistemes més madurs admeten més espècies i ofereixen més possibilitats de vida que els menys madurs. Un bosc més fet pot resistir millor els impactes negatius que un bosc jove.

La seqüència de comunitats que correspon a la degradació de la vegetació varia d'acord amb les característiques generals del sòl, del clima o dels principals factors de regressió. Quan els efectes s'exerceixen sobre grans

Nutrició Autotròfica de l'Arbre. (Font: J. Terradas: Ecologia d'avui).

extensions, sobre una vegetació que ja era precària, petites accions redueixen la capacitat de producció i els efectes solen ser irreversibles perquè van seguits d'erosió i canvi de les característiques del sòl i de considerables alteracions, primer del microclima i llavors intensificades fins a afectar al clima. A nivell de les diferents espècies, els canvis es manifesten en expansions i retraccions de les àrees. La vegetació de degradació té un elevat risc d'incendi. El sòl pateix un impacte molt fort i encara que pugui regenerar la vegetació en pocs anys, augmenta el risc d'una nova perturbació i cal tenir en compte que una nova acció podria ser catastròfica (irreversible).

L'explotació per un agent extern és un factor de canvi de signe oposat a la successió ecològica, però també té afectes rejuvenidors. En una espècie sotmesa a explotació, la vida mitjana es redueix i augmenta la quantitat de descendents que sobreviuen, i quan acaba l'explotació aquestes dues tendències s'inverteixen.

Tant la naturalesa mateixa de l'ecosistema com la mena d'atacs per part de l'home fan que sigui pràcticament impossible suggerir límits amb un coeficient de seguretat.

Brigit Comas i Ventura

Taller Corominas

Robert Corominas i Sayols

Bones Festes!

Exposició: Panedes, 17 - Tel. 80 53 68
Ctra. Sant Llorenç, s/n - Tel. 83 05 78

LLAGOSTERA

Coses del poble

La falsa polèmica d'una revisió necessària

La renovació del cadastre obligarà a pagar, per primera vegada, a molts dels propietaris de finques del municipi, l'impost de la contribució urbana que portava vint anys congelat

L'Ajuntament de Llagostera ha afrontat la revisió del cadastre —valoració econòmica de les finques— després de gairebé vint anys de tenir l'impost congelat. Aquest mes de desembre es posaran al cobrament els rebuts sortits de les noves bases liquidables que han portat una forta polèmica en alguns sectors de la població. Ara, almenys pagarà tothom, ja que durant molts anys han proliferat les segones residències i molts d'aquests propietaris no estaven donats d'alta. En aquest article, l'alcalde i els regidors expliquen el perquè de la revisió i aclareixen que ells no la van demanar però que era necessària. Estem d'acord que sempre és dolorós haver de pagar, però la contribució urbana és un dels impostos més equitatius que hi ha, i sobretot, reverteix íntegrament en el poble. L'Ajuntament ha negligit al tardar massa anys a fer la revisió, però ara, han tingut la gentilesa d'eliminar alguns arbitris menors per compensar els increments i simplificar la feina. Alguns dels veïns que han protestat podien haver-se estalviat aquesta falsa polèmica, perquè per norma qui més es queixa, és qui més té.

L'alcalde de Llagostera, Narcís Casas, va dir en finalitzar el ple de novembre passat, que l'Ajuntament no havia demanat la revisió dels valors cadastrals de les propietats que hi ha al terme municipal. "Nosaltres no ho hem demanat, ha estat producte del temps ja que portàvem molts anys sense fer la revisió i només quedàvem quatre pobles de les comarques de Girona que no havíem actualitzat el cadastre. És Hisenda, i en aquest cas el Consorci de les Contribucions, qui ens va ordenar fer la revisió, i l'únic marge que nosaltres tenim és decidir la quota anual —pot oscil·lar entre un 0 i un 32 per cent— que s'aplica sobre la base liquidable. En tot cas, benvinguda sigui, ja que l'Ajuntament necessita aquests diners per poder prestar els serveis que la gent demana i fer les obres que estem projectant". Després d'analitzar els pros i contres, el ple municipal va optar per aplicar la quota anual del 20 per cent, que ja era la que hi havia anteriorment.

Josep Agustí, regidor d'Hisenda, va explicar que des que es van iniciar les gestions per fer la revisió l'any 1988, l'Ajuntament ha fet un control i un

seguiment exhaustiu per veure qui i com la faria. El Consorci va designar a l'empresa Catrisa per dur a terme els treballs. "No és l'empresa que volíem —va dir l'alcalde— però les altres empreses de prestigi en aquesta especialització ja estaven ocupades". L'alcalde i els regidors van insistir en que ells sempre han estat al costat del poble i per això van actuar ràpidament quan van detectar una sèrie d'anomàlies en les primeres valoracions de les finques. Posats en contacte amb Pau Vitali, gerent del Centre de Gestió Cadastral de Girona, aquest els va aconsellar que impugnessin la ponència de valors, per tal que una vegada finalitzada l'elaboració dels rebuts i aquests hagin estat posats a cobrament, hi hagi un termini d'un any per fer les oportunes reclamacions.

L'estiu passat es van distribuir a tots els propietaris, les notificacions de valors de les finques, en les que hi consta el valor cadastral —és a dir, l'import global en què està valorat la propietat— i la base liquidable. La quota anual que s'ha de pagar resulta de multiplicar la base liquidable pel 20 per cent que va establir l'Ajuntament.

Narcís Casas i tots els regidors, van insistir repetidament que havien lluitat molt per aconseguir que els valors cadastrals fossin baixos. "Es diu que a Cassà la quota només és del 15 per cent. En canvi, la gent no sap que a Llagostera valorem a 840 pessetes el metre quadrat, quan a Cassà es valora a 1.800 pessetes".

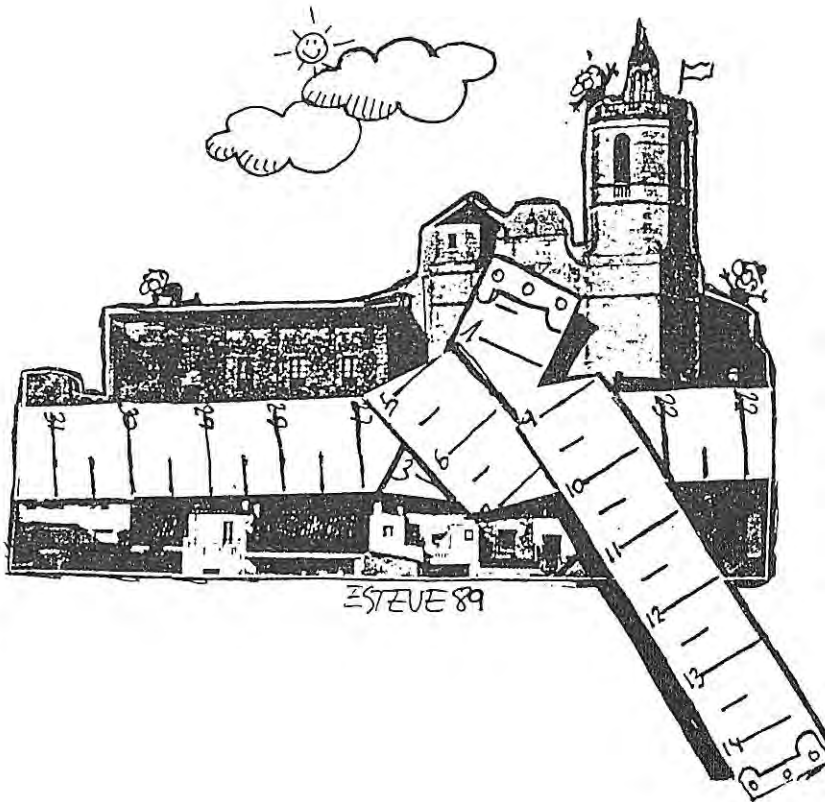
Els edils van explicar que quan van negociar amb el Consorci van delimitar tres zones clarament diferenciades en el poble per tal que els sectors considerats més centrals tinguessin un valor més alt que no pas els perifèrics o més marginats. L'Ajuntament va considerar que aquesta proposta era la més equitativa, però, segons van manifestar, de moment, no els hi ha estat acceptada.

L'oficina d'informació

Durant sis setmanes va haver-hi una oficina d'informació per explicar a tots els afectats com funcionava la revisió i per recollir les reclamacions. L'alcalde va assegurar que l'Ajuntament de Llagostera ha estat el poble que millor ha informat als contribuents. A finals de setembre va haver-hi una reunió amb Catrisa per insistir en la proposta de diferenciar les zones, i l'empresa va manifestar que s'intentaria arreglar.

Narcís Casas afirma que era necessari aplicar el 20 per cent de tipus impositiu. "S'ha intentat fer una revisió de la urbana el millor possible, i el més justament possible, la qual cosa no vol dir que sigui la més barata possible". Per justificar aquesta valoració l'alcalde va explicar que s'havien retirat sis arbitris municipals: clavagueram, balcons, canalons, entrades al carrer sense gual, aparadors i rètols. Per tant, amb una quota mínima de 3.700 pessetes —Casas va dir que a Cassà es cobra 5.200 pessetes—. "D'aquesta manera també es compensa l'increment dels valors cadastrals i s'agilitza la recaptació municipal".

Els membres del Consistori van qua-

lificar "d'ignorants" a una "dotzena de persones del poble" que quan van rebre les notificacions van aixecar un enrenou considerable, fins al punt que es van distribuir panfletos anònims contra la revisió i l'Ajuntament. Narcís Casas va dir que havia plantejar fer un debat públic per comentar el tema, però que va desistir ja que "amb algunes persones és impossible poder dialogar, perquè discuteixen sense coneixement de causa i poden boicotejar qualsevol acte públic".

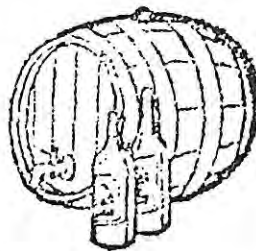
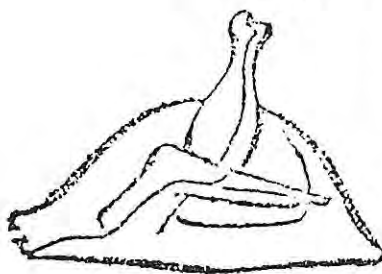
La revisió del cadastre obligarà a pagar per primera vegada a moltes de les persones que tenen una segona residència a les urbanitzacions del poble. El Consistori va assegurar que tothom que fins ara no hagués pagat la contribució haurà de fer d'afrontar una retroactivitat de cinc anys —el màxim que permet la llei—.

En el moment de fer aquesta informació encara no se sabia el volum global de la recaptació de les contribucions, però l'Ajuntament va recordar que tots els diners es queden al poble, i que la recaptació es farà des del mateix Ajuntament. La quota del 89 s'haurà de pagar abans d'acabar l'any, i per primea vegada, serà deduïble de la declaració de renda.

Collectiu de Redacció

cal degollat

menjars i vins

Francesc Butiñach

Telèfon 83 01 29
LLAGOSTERA

Us desitja Bones Festes!

Coses del poble

Al Casal ja no hi cabem!

Al Casal ja no hi cabem! és la frase que encapçala el fulletó de la campanya ProConstrucció de l'Edifici Social del Casal Parroquial Llagosterenc. Les activitats que es realitzen són moltes i variades i això fa que els locals existents siguin insuficients. El nou edifici es construirà per fases i la junta directiva ha decidit mantenir informada a tota la gent del poble.

La primera fase consisteix en reforçar la construcció antiga. Les despeses d'aquesta fase seran d'uns 10 milions de pessetes. El Departament de Cultura de la Generalitat ha concedit una subvenció de 3 milions de pessetes, la Direcció General de Joventut ha atorgat 900.000 pessetes i l'Ajuntament de Llagostera no cobra el permís d'obres. La resta s'haurà de cobrir amb les quotes dels socis, de la gestió de tot l'any, de la Tòmbola de la Festa Major i de les ajudes econòmiques dels llagosterencs.

Les persones que hi vulguin col·laborar hi ho poden fer amb donatius, que es poden entregar als membres de la Junta Directiva, a la Parròquia, al Casal, a can Llinós i a la farmàcia

Saurí. També es poden ingressar directament a les llibretes d'estalvi de la Caixa de Girona núm. 1405-4 i a la Caixa núm. 9821-18. La gent que ho vulgui podrà participar-hi amb l'edició de bons. L'interessat deixarà una quantitat al Casal i no podrà reclamar, però, cap mena d'interès quan se li

torni l'import total. En finalitzar el cinquè any, la junta directiva ha assegurat que s'hauran retornat tots els bons, tot i que si les condicions fossin favorables, es retornaran abans. Una altra manera de participar-hi és a través d'un sorteig d'un cotxe i de tres-centes mil pessetes.

Activitats per a aquest Nadal

Per aquestes diades de Nadal tindrem festes per a tots els gustos, aquí en teniu un seguit:

* Els dies 24, 25 i 26 de desembre, com cada any, el G.E. Bell-Matí organitza el **Pessebre Vivent**.

Els horaris de representació seran els següents:

24 de desembre: després de la Missa del Gall.

25 de desembre: de 7 a 8 de la tarda.

26 de desembre: de 7 a 8 de la tarda.

* El dia 24 de desembre a les 2 de la matinada, la Comissió de Festeigs de l'Ajuntament de Llagostera organitza el **2n. Ball de Nit Bona**.

A càrrec dels conjunts: Chapó i Blemàtic, a més de caga tió, jocs, balls, concursos...

Lloc: a l'antiga discoteca Casino.

* El dia 26 de desembre es celebrarà la **X Cursa de Sant Esteve**.

Sortida: A les 11 del matí de la Plaça Catalunya.

Per apuntar-vos caldrà fer-ho de 9 a 11 del matí.

Aquest any s'entregarà una camiseta a tots els participants en motiu del 10è aniversari.

* El dia 26 de desembre, pels amants de la bona música, hi haurà un concert a càrrec del **Cor Parroquial Llagosterenc**.

Lloc: a l'església de Llagostera.

Hora: a 2/4 de 9 del vespre.

* El dia 30 de desembre a les 11 del matí, tindrà lloc la recollida de cartes pels patges reials.

Esteu apunt, poseu-vos ben còmodes perquè ballareu, dansareu i cantareu amb la companyia de l'Àngel Daban.

* El dia 5 de gener, com cada any, arribaran ses majestats els Reis d'Orient.

Hora: 7 de la tarda.

Lloc: Estació.

Participaran de la cavalcada el grup d'animació del col·legi Ntra. Sra. del Carme i una orquestra.

Notas: Per problemes d'obres, l'entrega de joguines es farà al Casino Llagosterenc.

Caixa de Girona

*Amb els millors desitjos de Felicitat en aquestes
Festes de Nadal i per al Nou Any 1990.*

Bones Festes!

LLAGOSTERA

La bomba perduda

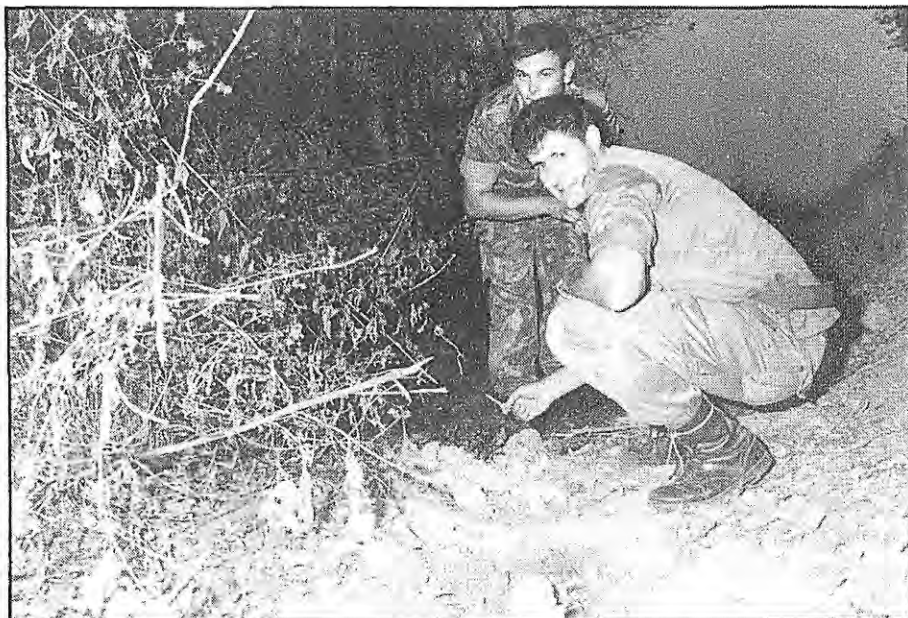
DOS artificiers del Cos de la Guàrdia Civil van fer esclatar una bomba que va ser desenterrada durant les feines de neteja de la riera que passa pel veïnat de la Bruguera Baixa de Llagostera.

La bomba, que era de la Guerra Civil, va ser trobada per Enric Ciurana, que immediatament en va donar part a la Guàrdia Civil.

Segons van explicar els artificiers, l'explosiu, que feia 29 cm. de llarg per 9 cm. de diàmetre, era dels que es feien servir a la Marina. "Segurament va ser llançada per un obus, perquè no hi ha cap altra explicació possible", va comentar un dels agents.

Els artificiers, que van aprofitar un recés de la riera per fer esclatar la bomba amb Goma-2, van insistir en la perillositat d'aquests artefactes, que, segons va dir, encara poden explotar si reben un cop fort a l'espoleta.

L'any passat Josep Ciurana, fill d'Enric, va trobar una bomba de la mateixa mesura i característiques a una distància d'uns dos-cents metres d'on va ser trobada aquesta. En aquesta ocasió, va trobar la bomba

després d'haver-hi passat per sobre dues vegades amb la màquina de fregar.

Actualment el lloc en el qual han estat trobats els dos artefactes és una zona de cultiu. Abans, però, aquests camps eren boscos. Possiblement

aquest fet explica el que les bombes no arribessin a esclatar, ja que és probable que els arbres les amortiguessin o les desviessin de la seva trajectòria.

Collectiu de Redacció

Bones Festes!

ALDITRANS JAPIC

—Servei de Recaderia a:

* Barcelona

* Figueres

* Girona

LLAGOSTERA

C/. Girona, 16
Tel. 83.01.83

BARCELONA

C/. Almogavers, 131
Tel. 300.54.67

FIGUERES

C/. Lleó, s/n.
Tel. 50.55.08

GIRONA

C/. Alacant, 1
Tel. 23.72.00

**SERVEI ESPECIAL
TELEFAX**

Coses del Poble

Els quintos se'n van

ELS quintos de Llagostera ja comencen a preparar el macuto per anar al servei militar. Durant un any han estat organitzant festes per intentar, almenys, passar-ho d'allò més bé abans de marxar. La primera que van organitzar va ser abans de la Festa Major del poble. Potser per la seva inexperiència en organitzar festes d'aquesta mena o perquè es van deixar enredar, la festa no va ser res de l'altre món. Un dels errors, que ells mateixos reconeixen, va ser portar el cantant Mel, doncs tot i que per a molts és mediocre, els va costar molt més car que no pas els altres dos conjunts que van venir, plegats. Les despeses de la festa van ser grans, però es van poder cobrir fàcilment amb els guanys de la "barraca" que van instal·lar al passeig Tomàs Boada per la Festa Major.

Durant l'estiu els quintos van romandre en silenci. Ningú parlava d'ells ni ells feien cap senyal de vida. No va ser fins el mes d'octubre que es van tornar a despertar. Van organitzar una segona festa que va estar dedicada a la cervesa, i que es va celebrar a la sala de ball de Llagostera, més coneguda com la "Quadra". Durant l'actuació de l'Orquestra d'Eduardo Mendoza i del Duo Chapó es va fer un concurs de resistència bevent cervesa.

Una de les sorpreses més grans de la festa va ser la visita de les càmares de TV3. El programa informatiu va voler fer un reportatge sobre els nois que aquest any van a fer el servei militar. Van enviar cartes a les capitals de les quatre províncies de Catalunya. La primera de contestar va ser Girona informant que els quintos de Llagostera tenien prevista una festa. Així que es van presentar amb les càmares a la discoteca i van començar a fer qüestions del que en pensaven de la "mili", en les quals cadascú va dir la seva, tot i que les respostes van ser molt coincidents.

El Quo Vadis va ser tan divertit com sempre. Foto: Núria Santiago / Punt Diari

Al cap d'un mes els quintos, en veure que l'última festa havia anat força bé, van decidir fer-ne una altra de semblant. Aquesta vegada, però, la van dedicar als tradicionals titius. La festa va estar amenitzada pel conjunt Òxid.

Un dels actes més divertits, organitzats pels Quintos'89 va ser el XVI Quo Vadis. Hi van participar divuit cotxes, tot i que algun va haver d'abandonar per trobar-se en certs problemes per respondre les preguntes i per trobar els controls. Els cotxes van sortir de la plaça i es van dirigir cap al primer control que estava situat al restaurant Mas Roure, on els participants van haver de fer una cursa a peu coix i fent l'ase. El segon control estava situat al restaurant Els Escuts, on es va fer la prova més complicada del Quo Vadis: treure la roda del cotxe i portar-la a coll corrent al voltant de la piscina que hi ha a la urbanització. El tercer control estava davant del cementiri on els participants van haver de cantar i ballar la famosa "Lambada". A aquí, els

quintos es van despistar, ja que alguns dels participants van arribar abans que els controladors. L'última prova es va fer a la Plaça Catalunya. Els quintos van organitzar una cursa de cotxets amb els ulls tapats. Gairebé tots els vehicles van perdre alguna roda, fent caure als concursants, els quals anaven disfressats, per terra. El més perillós de la cursa, però, va ser la farola del mig de la plaça. Finalment, els quintos van suspendre la prova perquè alguns dels corredors veien a on es dirigien a través del mocador. Van decidir improvisar una altra prova: agafar un garrí del mig de la plaça i que estava totalment untat. A més de les preguntes i les proves dels controls, els quintos van retransmetre altres qüestions per Llagostera Ràdio. Al final del Quo Vadis cada grup va haver de portar cinc rellotges malmemats, un bitllet d'autobús de Cassà fins a Sant Feliu, amb la condició que fos del dia, un fre de disc, un butlletí de Llagostera de l'any 1987 i cinc espadenyes diferents.

L'últim acte organitzat pels Quin-

tos'89 va ser la festa de comiat, que es va celebrar en una nau, prop de la fàbrica Pasqual. Durant el ball, que va estar a càrrec del grup de rock Sangtraït i els Rolls, es va fer entrega dels trofeus del Quo Vadis, que n'hi va haver per a tots els participants. Els tres primers guanyadors van ser: els grups de Toni Martín, Santi Vila i Xicu Pata. Seguidament es van fer públics els noms de la pubilla dels Quintos'89 i de les tres miss. La pubilla va ser la Dolors Llinàs; miss Terra va ser la Raquel Roig; miss Mar la M. Teresa Gurnés; i miss Aire la Marta Ciurana.

Tot i que els quintos ja han celebrat diversos sopars i dinars i una acampada al Ridaura, tenien recopilades unes 400.000 pessetes abans de la Festa de comiat. Ara, estan estudiant el projecte d'anar tots junts a passar uns dies a Andorra.

A partir d'aquí, tots aquests nois deixen pas a la nova quinta. Només els queda una cosa: esperar amb ànims el dia de marxar a la "mili". Sort!

Collectiu de Redacció

Els quintos són:

Xavier Castelló Puigvert, Melilla.
Xavier Castelló Sais,
Pirinenca Oriental.
Antonio Gutiérrez, Pirinenca Oriental.
Antonio Incógnito, Pirinenca Oriental.
Carles Llagostera, Zona de l'Estret.
Esteve Lloveras, Tercera Regió Aèria.
Francisco Malagón, Pirinenca Oriental.
Lluís Mateu, Pirinenca Oriental.
Jordi Olivé, Pirinenca Oriental.
Joan Pi, Primera Regió Aèria.
Carmelo Puertas, Pirinenca Oriental.
Francesc Puig, Centre.
Francisco Pulido, Ceuta.
Manuel Reina, Pirinenca Oriental.
Josep Rodríguez, Pirinenca Oriental.
Carles Sabarí, Pirinenca Oriental.
Joan Manuel Sánchez,
Pirinenca Oriental.
Xavier Sánchez, Melilla.
Joan Selis, Pirinenca Oriental.

Josep Maria Tibau, Pirinenca Oriental.
Joaquim Cassoles, centre.
Marc Planas, Pròrroga.
Xavier Planella, Pròrroga.
Francesc Vilanova, Pròrroga.
Jordi Sureda, Pirinenca Oriental.

Quintos que no han participat en les festes:

Josep Antoni Bellido, Melilla.
Antonio Gómez, Pirinenca Oriental.
Angel Gómez, Centre.
Juan Manuel Jiménez,
Pirinenca Oriental.
Carlos Martínez, Pirinenca Oriental.
Narcís Miquel, Tercera Regió Aèria.
José Manuel Ortiz, Pirinenca Oriental.
Jordi Rondan, Pirinenca Oriental.
Joaquim Turon, Pirinenca Oriental.
Albert Xirgo, Zona del Mediterrani.

MONTEPIO DE CONDUCTORS SANT CRISTÒFOL DE GIRONA I PROVÍNCIA

C/. Juli Garreta, 14 - baixos - Tel. 20 16 34 - 17002 GIRONA

EL MILLOR TRESOR ÉS LA VOSTRA SALUT

PRESERVEU-LA AMB L'AJUT DEL MONTEPIO DE CONDUCTORS SANT CRISTÒFOL, que us dona els millors serveis amb el cost més reduït.

ASSISTÈNCIA SANITÀRIA per malaltia, cirurgia i alta cirurgia.

- Habitació individual amb llit per acompanyant.
- Parts assistits per tocòleg.
- Tractament mèdic (casos no quirúrgics).
- Intervencions quirúrgiques.
- Artroscòpia exploradora i quirúrgica.
- Microcirurgia otològica endonosal i endolaringia.

MITJANS DE DIAGNÒSTIC com:

- Anàlisis, radiografies, ecografies, electrocardiogrames, endoscòpies, etc.
- Diagnòstic audiològic i otoneurològic.
- Escàner.
- Mamografies.
- Servei d'endocrinologia i dietètica.

Revisió mèdica per renovar el permís de conduir.

Revisió mèdica per renovar el permís d'armes. (Gratuït per als associats)

INDEMNITZACIONS I SUBSIDIS:

- Fins a 700.000 PTA per intervenció i hospitalització quirúrgica.
- Fins a 1.000 PTA diàries per malaltia, llarga malaltia i invalidesa.
- Fins a 500.000 o 2.000.000 PTA per defunció (malaltia o accident)

AJUT ECONÒMIC PER RETIRADA DEL PERMÍS DE CONDUIR, fins a 50.000 PTA mes.

ASSISTÈNCIA JURÍDICA I DEFENSA PENAL en cas d'accident de circulació.

PER A MÉS INFORMACIÓ, ADRECEU-VOS A:

CARME FERRER I PUJOL

c/. Almogàvers, 18 - LLAGOSTERA

Bones Festes!

Demografia

Relació de matrimonis

30-9-89, **Gabriele Angelo Moggi**, nascut a Cremona (Itàlia) el 23-2-1965 i **Maria del Mar Tomàs i Torrents**, nascuda a Badalona el 20-9-1965.

1-10-89, **José Salvatella i Ventura**, nascut a Girona el 8-11-1963 i **Jacinta Sureda i Berenguer**, nascuda a Sant Gregori el 6-9-1965.

2-10-89, **Amadeo Hernández i Pons**, nascut a Barcelona el 2-10-1949, i **Susana Uptegrove i Vicente**, nascuda a Madrid el 5-5-1959.

14-10-89, **Pedro-José Sánchez i Ponce**, nascut a Llagostera el 3-12-60 i **Maria Teresa Mur i Cañet**, nascuda a Sant Gregori el 1-4-1960.

2-12-89, **José-María Cherino i Jiménez**, nascut a Sant Gregori el 15-2-1963 i **Josefa Montiel i Cortés**, nascuda a Llagostera el 19-3-1965.

Relació de naixements

3-10-89, **David Carreño i Moreno**, fill de Manuel Carreño Dávila i de M. Dolores Moreno Arrebola. Domiciliats al carrer Barcelona núm. 27.

3-10-89, **Miguel Aceña i Nieto**, fill de Miguel-Angel Aceña Díaz i de Paloma Nieto Megias. Domiciliats al carrer Lacustària núm. 12.

11-10-89, **David Triguero i Vidal**, fill de Jesús Triguero Gómez i de Josefina Vi-

dal Mateu. Domiciliats al veïnat de Gaia núm. 9 "Can Gurnés".

9-11-89, **Marc Torrubiano i Casadesús**, fill de Ramón-Rafael Torrubiano Calvo i de Maria Isabel Casadesús Casadevall. Domiciliats al carrer Ricard Casademont núm. 49.

22-11-89, **Juan-Antonio Alejo i Moreno**, fill de Juan-Antonio Alejo Alvarez i de Maria Carmen Moreno Baena. Domiciliats al carrer Panedes núm. 15.

2-12-89, **Carlos-Javier Malagón i Rodríguez**, fill de Manuel Malagón Granados i de Dolores Rodríguez Lázaro. Domiciliats al carrer Puig del General núm. 40.

2-12-89, **Joan Canaleta i Martín**, fill de José Canaleta Boadella i de Marcelina Martín Vicente. Domiciliats al carrer Constància núm. 4.

8-12-89, **Valentín Saavedra i Luzón**, fill de Valentín Saavedra Seco i de Amelia Luzón Vilchez. Domiciliats al carrer Cantallops núm. 11 "Can Vingut".

Relació de defuncions

30-9-89, **Juan Trias i Camos**, nascut a Llagostera el 18-6-1939. Domiciliat al veïnat de Sant Llorenç núm. 11 "Cal Xerric". Solter.

3-10-89, **Teresa Fontanet i Fusté**, nascuda a Aldover (Tarragona) el 5-2-1907. Domiciliada a Salt i resident a l'hospital-Residència "Josep Baulida". Vídua.

23-10-89, **Eusebio Gurnés i Displás**, nascut a Llagostera el 16-12-1912. Domiciliat al Ps. Tomàs Boada núm. 16. Casat amb Concepció Vall-Iloera Giró.

27-10-89, **Manuel Carreras Boada**, nascut a Llagostera el 19-2-1913. Domiciliat al Veïnat de Bruguera núm. 47, "Cal Ull Bo".

Casat amb Remedios Quintana Vilanova.

27-10-89, **Felisa Galán i Ares**, nascuda a Dragonte (León). Registre Civil de Corullón el 29-7-1902. Domiciliada al Ps. Pompeu Fabra núm. 66. Vídua.

29-10-89, **Teresa Casas i Collell**, nascuda a Brunyola el 10-10-28. Casada amb Joaquim Vall-Iloera Vicens i domiciliada al Passeig Romeu núm. 5.

30-10-89, **José Casadevall i Font**, nascut a Llagostera el 30-1-1892, domiciliat al carrer Migdia núm. 18. Vidu.

30-10-89, **Consuelo Giménez i Falcó**, nascuda a Cherta (Tarragona) el 9-5-1900. Domiciliada a Ribes de Freses i residia al carrer Almogàvers núm. 18. Vídua.

30-10-89, **Balbina Mulleras i Besalú**, nascuda a Sant Gregori el 29-9-1915. Domiciliada al carrer Girona núm. 16. Vídua.

30-10-89, **Mercedes Mallorquí i Salip**, nascuda a Llagostera el 25-1-1906. Domiciliada al Ps. Pompeu Fabra núm. 43. Soltera.

5-11-89, **José María Rodés i Bagant**, nascut i domiciliat a Barcelona (1-4-1926). Residia al carrer Barcelona núm. 2. Casat amb Luisa Pou Ripoll.

10-11-89, **Arturo Ferrer i Butñach**, nascut a Llagostera el 12-5-1911. Domiciliat a Barcelona i residia a Llagostera. Casat amb Trinidad Enríquez Fernández.

16-11-89, **Consuelo Aluaret Comas**, nascuda a Llagostera el 25-9-1911. Domiciliada al carrer Girona núm. 9. Casada amb Emilio Soler Vicens.

30-11-89, **Calamanda Godayol i Matavacas**, nascuda a Taradell (Barcelona) el 3-5-1915. Domiciliada al carrer Marina núm. 8. Casada amb Manel Rusiñol Boixader.

COL·LABORADORS

PEIXATERIA PLANA
Telèfon 83 02 58

CASA CORTINA,
teixits i confeccions
Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET
Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR
Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ
Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 35

FARMÀCIA SAURÍ

FOTOS VALL-LLOSERA
C/. Sant Feliu

SUPERMERCAT MERCÈ
Camprodon, 23 - Tel. 83 03 94

Carns i Embotits
REMIGI GASCONS
Migdia, 21 - Tel. 83 01 54

Articles per al nou nat
i joguines
Barceloneta, 3 - Tel. 83 03 13

FRANCESC XIRGÜ, recader
Telèfon 83 01 57

FRANCESC PI, fusteria
Angel Guimerà, 6 - Tel. 83 02 22

CARBÒNIQUES FUYÀ
P. Romeu, 1 - Tel. 83 06 62

Aquarama SANT ANTON
Comte Guifré, 21 - Tel. 83 03 21

LLUÍS CAMACHO MORENO,
pintura i decoració
Maiena, 4 - Tel. 83 05 49

MODA SPORT
M. CANO

Bones Festes!

GRAN ASSORTIT EN XANDALLS.
PANTALONS XANDALLS SOLTS
i ROBES ESPORT

A LLAGOSTERA: C/. Camprodon, 2 (al costat del Banc Bilbao)
TEL. 83.09.71

Obert tardes de 5 a 8. Dilluns tancat.

Bones Festes!

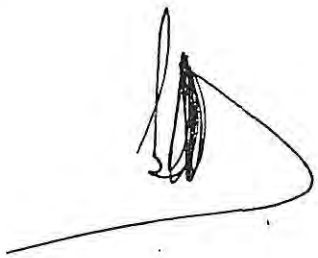
ANUNCIEU-VOS

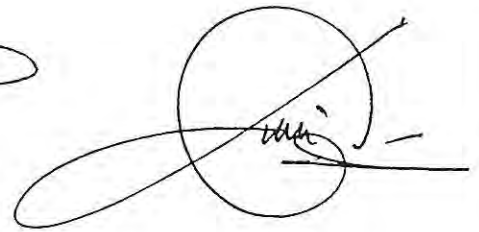
al

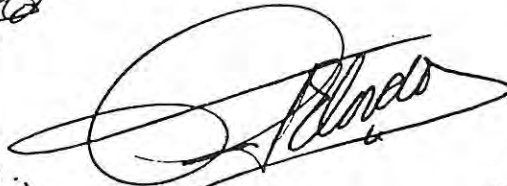
Butlletí

La Corporació Municipal desitja Bones Festes a tots els llagosterencs

AJUNTAMENT DE LLAGOSTERA

Reflexions sobre el menjar

Suggeriments per a un dinar de Nadal

NORMALMENT les nostres mestresses de casa, quan s'acosten les diades de Nadal, passen moltes hores intentant confeccionar un menú, que sobresurti del que es menja habitualment, que agradi a tots i que tingui una certa originalitat. Igualment la decoració de la casa i la manera de preparar la taula per a aquest àpat, comprèn tot un ceremonial exclusivament apropiat per a aquests dies. Vostès em permetra, amables lectors, si com cada any, en aquest espai del Butlletí, els poso alguns suggeriments que a mi em semblen adients per celebrar de la manera més tradicional possible aquesta diada—gastronòmicament parlant, s'entén—.

És normal fer servir per a aquest dinar, el millor en quant a coberteria i cristalleria. Procurarem harmonitzar els tons i colors del joc de taula i towallons, tenint present que sempre la sobrietat és la més elegant.

Arribat el moment de col·locar els coberts, els vasos i les copes, probablement tinguem algun dubte de l'ordre a seguir. Em plau reproduir unes pautes molt senzilles i que amb un xic de memòria ens poden ser útils:

Posem per cas un menú d'un primer plat de sopa, un de peix, carn i postres. Posem el plat soper sobre el pla i damunt d'aquest el tovalló doblat d'una manera airosa, o si és vol, es pot posar a l'esquerra del començat. A la dreta del plat, i en direcció dreta-esquerra, la cullera, la pala de peix i el ganivet tocar el plat, amb la fulla mirant-lo. A la part esquerra i en el mateix sentit, la forquilla del peix i la de la carn. De la mateixa manera procedirem en col·locar les copes, sempre de gran a petita, començant per l'esquerre. En arribar l'hora de les postres, traurem tots els elements usats i posarem el plat de les postres, més petit que els altres, amb la corresponent co-

berteria, la forquilla a l'esquerra el ganivet a la dreta. Referent aquest punt podríem parlar de molts més detalls; el sentit comú ens ajudarà moltes vegades a resoldre petits problemes. En tot cas, el que hem de tenir m's present, és el dia que celebrem. Si volem aconseguir que la nostra taula tingui el to avinent a la Diada, adornarem tot el conjunt amb un centre nadalenc, que podem fer nosaltres mateixos amb una mica d'imaginació:

Unes espelmes vermelles, quatre boles de color de plata, algun detall de molsa o grèvol i un llaç amb cinta; ho tindrem resolt.

En quant al menú, he observat en el nostre poble un cert costum a menjar cargols el dia de Nadal. Ho trobo magnífic, és el millor mes de l'any per menjar aquest animalot. Als dies de tardor amb bona temperatura, amb la rosada del matí i quan cau algun ruixat, els

electrodomèstics
Codolat

Bones Festes!

Som especialistes en electrodomèstics

C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 —LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de **Fontaneria**

Bones Festes!

Electricitat

Calefaccio

INSTAL·LACIONS

Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83.04.96 LLAGOSTERA

motos jorma-7

Bones Festes!

Venda i reparació de

MOTOS - MOTOCULTORS

MOTOSERRES - BICICLETES

Passeig Tomàs de A. Boada Borrell, 10

Llagostera

Bones Festes!

Construcciones

**JOSE
Ramirez**

Urbanización "Cal Curt"

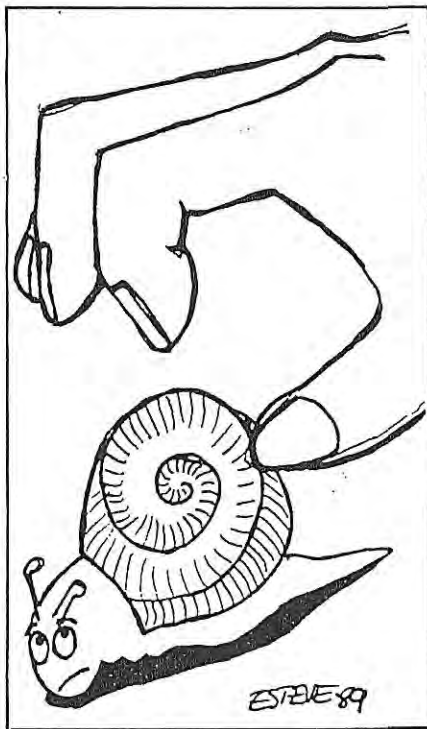
Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

cargols surten, i la gent que va a caçar-los en troba gran quantitat. Tancats en una caixa i sense res per a menjar fan un dejuni obligatori i neludible; alguns no el resisteixen i moren, però els que logren sobreviure aquesta depuració, són excel·lents per al consum.

Podem dir que a cada zona gastronòmica del nostre País, hi ha una variant culinària per menjar aquest animal. Aquí, el cargol acompanya tota mena de plats, tant de carn com de peix. El trobem en els peus de porc, en el conill, en els crustacis i en les sèpies, per no dir moltes altres combinacions. Personalment sóc conscient que aquesta pobra bestiola abans de delectar-nos a taula, l'hem fet passar per un sacrifici i un martiri massa gran com per servir-lo d'acompanyant; l'hauríem de dignificar i donar-li una categoria que bé prou es mereix. Crec que a la llauna és la manera que dona més personalitat als cargols. Si vostès m'ho permeten els explicaré la forma de fer-los d'un nostre convilata al qual jo considero un expert en aquesta i moltes altres matèries:

En Pere, els neteja un a un amb un drap i els posa a una llauna boca avall. Els escalfa sobre el foc, d'aquesta manera el cargol mor traient tota la bava. Neteja la llauna i els torna a col-

locar ara boca amunt. Posa la llauna sobre un foc molt lent, hi tira la sal i el pebre i emplena cada clovella amb oli fins dalt, i així es couen cada un dins la seva clova. A part, en Pere, fa un "picadillo" amb un parell de botifarres de carn bona i una de perol, una mica

de tomata i all i els tira a cada un una culleradeta. Quant li sembla que ja són cuits, els prova i si surten amb facilitat de la clovella ja són cuits. Si teniu ocasió, digueu a en Pere que us en faci i em podreu donar la raó.

Probablement la gent acostumada a bullir els cargols abans de posar-los a la salsa, els d'en Pere els trobaran dura. Si és així, els aconsello que els bullin, i un cop cuits els posin un a un, boca enlaire a una llauna, una mica de "picadillo" a ca un, un raig d'oli bo i un cop de forn fins que quedin ben secs. Del resultat ja en parlarem. Pel meu gust els cargols s'han de menjar secs, quan menys mols i grassos millor i la manera per aconseguir-ho amb més bon resultat és fent-los a la llauna.

En començar aquest escrit, m'havia proposat parlar de diferents plats apropiats per al dia de Nadal, i amb els cargols ja he acabat el paper. Vostès són comprensius i en aquestes diades la seva benevolença encara serà més gran per perdonar-me i esperar un altre any per parlar dels torrons, neules i vi bo. Bon Nadal.

Grèvol

Bones Festes!
Hostal el Carril

Llagostera

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

TALLERS

Bones Festes!

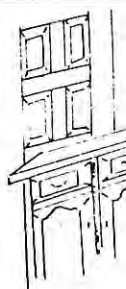
SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13

Telèfon 83 03 89

LLAGOSTERA

(Girona)

Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodriguez

Bones Festes!

C/ Barcelona, 5

LLAGOSTERA

COMERCIAL
LLAGOSTERA

Bones Festes!

TOT PER A LA MAINADA

JOGUINES

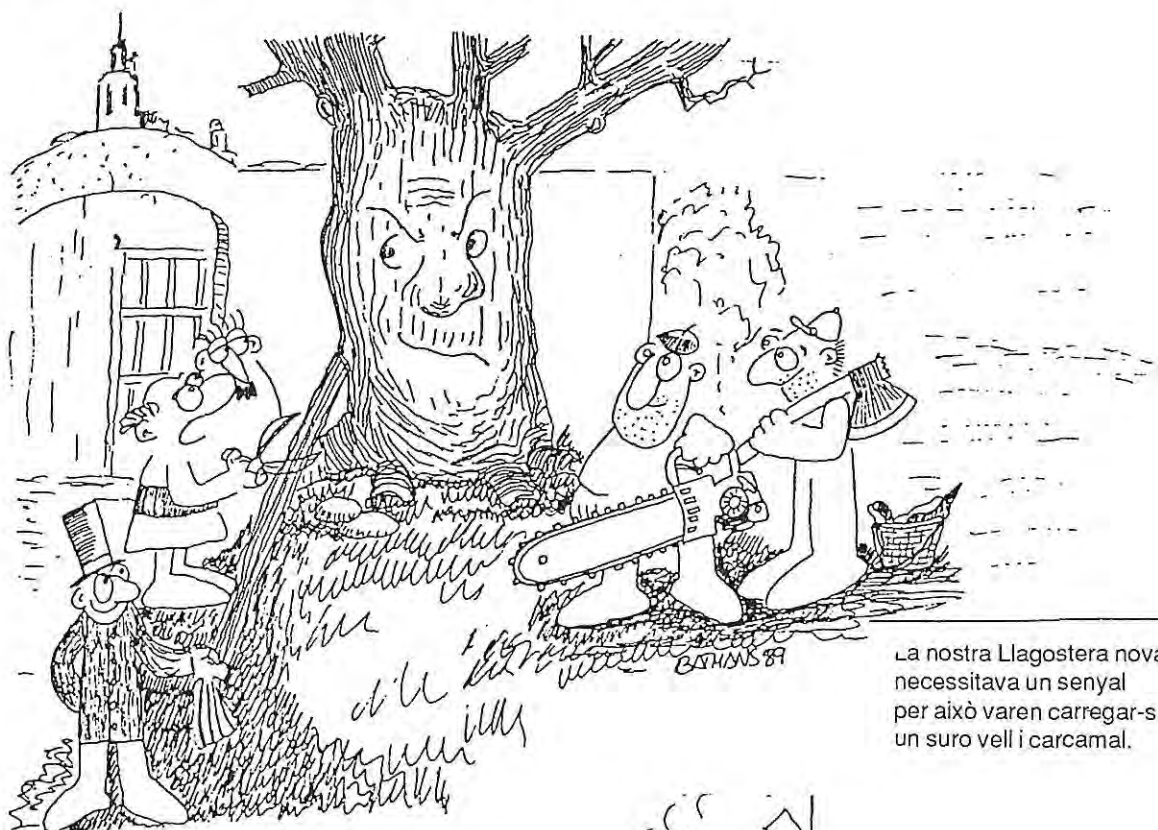
ARTICLES PRIMERA INFANCIA

BICICLETES I RECANVIS

Compte Guifré, 8 - Telèfon 83 02 04 - LLAGOSTERA

Amb aquests eslògans es va iniciar la campanya "Mataveis-89"

Aquells qui han de vetllar per a nosaltres, per fi han decidit portar a terme una campanya agressiva de promoció local, a continuació de Llagostera Neta, aquest mes de novembre ha començat la Mataveis-89, per a renovar-se o morir.

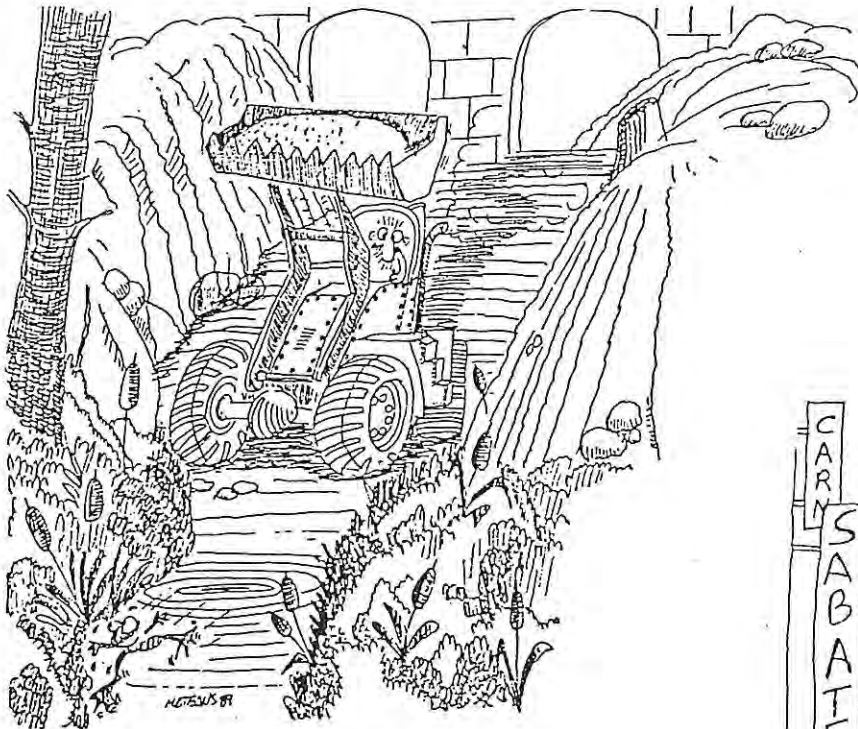
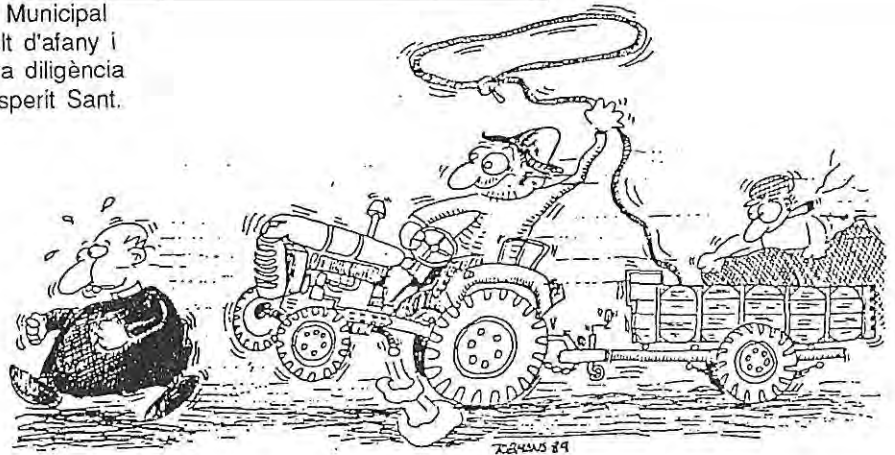

La nostra Llagostera nova necessitava un senyal per això varen carregar-se un suro vell i carcamal.

Per una Llagostera nova abans del noranta-dos fotarem una neteja de tot vell perillós.

La Brigada Municipal
hi posa molt d'afany i
amb la seva diligència
empaita l'Esperit Sant.

Ara per més que ploqui
la Gotarra no desbordarà
era massa vella
i ens hem de renovar.

El carrer comercial
també s'ha envellit
els negocis canvien de mans
com les dones de vestit.

Els projectes propers són:

Tallar les carreteres del Terme Municipal per impedir que hi hagi accidents, treure el rellotge del campanar, podrien caure les broques, posar moqueta i coixins en els carrers, treure el corrent del poble perquè molts nens s'han enrampat, prohibir les escales, les motos, les bicicletes, els caramels, etc. Així els nostres vilatans estaran segurs. Els nens no caldrà que creixin per a estalviar-se els accidents laborals.

Fets històrics del suro

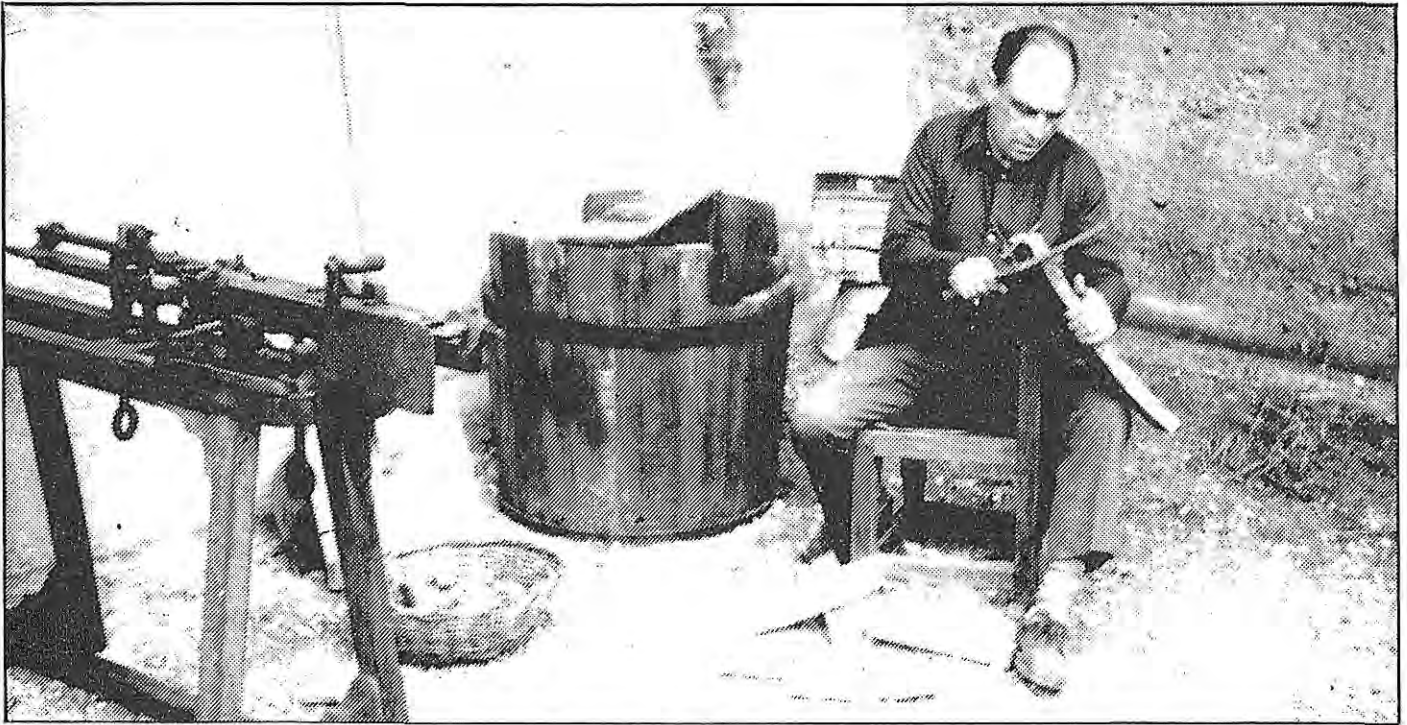
DES que he començat aquest treball no he cessat de recordar temps molt retrospectius, els quals encara són problemàtics classificar-los per treure el bon entrellat del naixement de la indústria suro-tapera i llur vida dels seus ciutadans que l'han viscuda. Veurem, doncs, que ningú pot dir gran cosa amb certesa de quan i com es va idear el tap de suro per primera vegada. És una falta gran d'informació que encara avui està mancada aquesta indústria. Però la sistematització de l'elaboració del vi escumós en xampany al 1681 posà en marxa a Occitània i aviat a Catalunya el procés manufacturer del tap de suro. Els primers a manipular-lo al dalt Empordà foren Darnius i Agullana. Cap al 1730 Sant Feliu de Guíxols començà a exportar pannes i taps de suro a la Xampanya. A Llagostera podem dir que les primeres notícies dels qui s'hi dedicaren, són enregistrades a la Sagristia de l'església parroquial local. Al seu llibre d'anotacions de casaments verificats, encara s'hi conserva els noms i dates exactes de quan més o menys es va iniciar aquest ofici dels taps a la vila. En aquest arxiu parroquial hi ha posades les dades següents de tapers: 11 de febrer de 1757, 4 de març de 1761 i 12 de febrer de 1762, a més a més, hi consta que tots tenien l'ofici de taper. Aquests enregistraments seculars demostren clarament que Llagostera ja fa més de dos cents anys que es feien taps de suro. I en aquells inicis els tapers els feien a mà amb un ganivet que tallava molt fi. Es diu que n'hi havia un de molt espavilat que es va distingir molt. Doncs, quan en tenia una quantitat una mica respectable, marxava del poble i els anava a vendre a la Xampanya. La producció a fer taps a mà s'anà incrementant progressivament i durà molts anys aquesta mena de treball. De tota manera no tothom era prou capaç a fer-ne'n, calia ser molt enginyós a saber tallar-los bé i deixar-los ben cilíndrics per ser acceptats i utilitzats. L'any 1804 se signà una escriptura a favor del taper Tomàs Maimí del carrer de Rerampur, conceputada de les primeres, era sobre la casa per a treballar els taps. Com que la gran demanda anava tendent ràpidament a més, s'hagueren d'inventar màquines per a donar l'abast de la demanda. La primera funcionà manualment, així augmentà la producció. Va nèixer al segle passat. És idèntica com les mostres que hi ha al museu etnogràfic

de l'ex-estació del carrilet. A mesura de les grans demandes l'evolució en màquines d'elaboració també s'aconseguí amb l'invent de les barrines. Llavors quedaren en desús les que funcionaven en sistema manual, cosa lògica per la seva lentitud. Simultàniament s'hagué d'estudiar la forma per foradar correctament el suro, la qual es trobà fent-ne prèviament llesques apropiades a les mides que es desitjaven fer els taps. Si més no, abans d'aparèixer aquests invents, al poble ja s'havien muntat altres fàbriques importants de taps, totes estaven de bell antuvi de cara a migdia, no se n'instal·là cap mirant a tramuntana. L'argument en aquesta direcció comportava distingir millor la vena que està formada al suro. Les principals cases foren Senyor Martinell, Gerard Coris, el Patró, etcètera. Així nasqué la primera organització burgesa important al poble. I és que en aquell temps, ja es podia observar fàcilment l'increment i capacitat d'adaptació i entrega per a conèixer metòdicament l'ofici de taper.

La indústria

Al cap de poc temps gairebé mig poble vivia del mitjà que donava la indústria del suro. En vivien la gent més espavilada i de pes de la població. I és que ser taper en aquell temps, imprimia caràcter i personalitat, perquè tothom no era capaç de tenir l'enginy necessari pel coneixement d'aquesta ocupació. Quan jo era petit, els fabricants de taps compraven el suro directament als propietaris dels boscos d'aquesta província. Hi anaven a peu o en tartana a fer els tractes, fins a les masies on el tenien ben estibat. En allí se'l miraven i remiraven traient pannes d'un costat i de l'altre fins poder comprovar la seva aproximada qualitat. Un cop examinada la pila l'amidaven a passos. O sia no la compraven a pes, com suara es fa, sinó amb la mesura tal com he dit. Aleshores el propietari demanava el que ell creia que valia la pila de suro en pannes; mentrestant el comprador s'ho rumiava, si més no, tot seguit reaccionava i donava el seu preu. Generalment entraven en un llarg regeteix fins que no es tancava el tracte de l'operació. Al cap d'uns dies aquelles planxes de suro eren transportades amb carro fins al client o fabricant.

Jo recordo haver vist a la plaça Catalunya actual, plena de gom a gom, d'aquells carros que anaven carregats i encimbellats almenys cinc metres d'alçada, on hi esperaven torn per a poder pesar a la bàscula de can Llinós. Potser ara seria interessant preguntar-los si encara guarden per pura casualitat aquells resguards de pesades d'antany. Així sabríem la gran cua que s'hi formava durant el mes de juliol fins a darrers de setembre de cada temporada. A més a més, tindríem una idea aproximada dels grans estocs que donaven de suro molt fi, aquelles alzines sureres dels boscos de les nostres rodalies. Però a mesura que arribà la talla de suros desmesurada, la qual es va iniciar feroçment abans d'acabar-se la primera guerra europea. Llavors va succeir que la recollida i entrada de suro descendí vertiginosament. Tant fou així que al cap de pocs anys, els fabricants de taps hagueren d'anar a Andalusia i Extremadura a explorar-les i comprar-n'hi per a poder garantir el nivell de vendes. És inqüestionable que és una trista pèrdua, en no haver sabut mantenir aquells magnífics boscos que estaven plens d'alzines sureres de tanta qualitat. Ara el suro es ven a pes de quilos. Imaginem-nos, doncs, quines fortunes obtindrien els seus propietaris, i ensems els habitants dels pobles se'n beneficiarien indirectament, uns treballant fent taps i a d'altres cooperant en feines complementàries. Per això quan un hom ho pensa s'esgarrija i no arriba a comprendre que els homes siguin tan cruelment destructors de la naturalesa i el seu medi de bellesa ancestral. De tota manera, tal com aquestes terres generaren aquells boscos tan pròdigs, si els homes vulguessin restituir l'equilibri perdut, és evident que amb bona voluntat, perseverança i treball tenaç s'aconseguiria altra volta, el que en temps ha hi havia hagut. El procediment és netejar-los ben nets, perquè la malesa no pogués corrompre ni estorbar la creixença i la puresa dels arbres. Alhora no existiria l'angoixa preocupant de gran perill actual que hi ha tan elevat sobre incendis forestals. Es podria realitzar aquesta incidència tan greu amb bons resultats positius? Insistim. Seria possible reintegrar els boscos a l'antic estat d'esplendor i vitalitat tan colossal, tal com proliferaven antany? Doncs, sí. És molt fàcil entendre-ho, si hom observa que els boscos

Josep Blanch treballant el suro manualment.

petits on hi ha suros, però la malesa està treta, mai no s'hi pot calar foc. Això mateix passaria en els boscos més grans. Eliminant-se, per consegüent, els incendis forestals. Amb aquesta dedicació les alzines sureres i els

altres arbres que els fan costat, es farien altra volta molt més formosos. I a més a més, generarien molta més riquesa al país. Perquè el càlcul de diferències en guanys serien molt més substanciosos, a part l'augment nota-

ble en qualitat, ja que quan el suro és del més fi i bo es paga molt més car...

Josep Vila i Soteres

PORTEU ULLERES AMB GUST... ...ANEU A **ÒPTIQUES MILENT**

Bones Festes!

- * Oferim al públic el millor servei i els últims avenços en òptiques.
- * Graduem la vista per computadora. Adaptació de lents de contacte toves, dures i tòriques.
- * Gran varietat d'ulleres de sol. Tot als millors preus.

CASSÀ DE LA SELVA
Tel. 46 12 03

LLAGOSTERA
Tel. 83 05 99

CALDES DE MALAVELLA
Tel. 47 00 29

ANGLÈS
Tel. 42 21 20

Síntesi cronològica

De la guerra dels segadors al Duc de Medinaceli

Any 1640.- La flota d'indies fou capturada més d'una vegada pel pirata holandès Piet Heyns, i els corsaris anglesos en perdre aquesta gran fortuna, Felip IV, queda sense fons, i per distreure al país, decideix recuperar el Rosselló començant una altra guerra amb el francès.

Seguint instruccions del Duc d'Olivares, Felip IV, fill de Felip III, tot i que era menor d'edat, va decidir mandar cap a França les tropes mercenàries dels Terços, comandades per Joan de Arce, que a més de recollir gent catalana, per recuperar el Rosselló; en venir de pas, abusaven de l'hospitalitat dels pobles, masies i dones. La idea principal del d'Olivares era provocar malestar a totes les regions rebels a Castella, i així tenir excusa d'utilitzar l'exèrcit, per a suprimir els furs i implantar les lleis castellanes a tot el país.

Com que a l'interior de Catalunya els hi era difícil passar-hi per rebuig de la gent, desembarcaren a Blanes les tropes de peu i caballeria, i costejant s'adreçaven a França, protegits per la seva esquadra. Venien de Tossa, i en passar per Sant Grau, trobaren inexpugnable el pas per les muntanyes de Solius, ja que els guerrillers les defensaven. Per això baixaren cap a Llagostera i el dia 22 de maig hi va haver la Gran Batalla de Llagostera en la qual patiren una gran carnisseria. Vencedors al final per la seva gran potència d'armament, portaren els seus ferits a Sant Feliu, on els esperava la seva esquadra; als ferits del país els anaven rematant.

Les tropes castellanes estaven compostes de napolitans, valons, flandesos, alemanys, holandesos, irlandesos i alguns espanyols que, com que no estimaven la terra que trepitjaven, abusaven de les dones, i criatures, mataven els homes, robaven queviures, diners i objectes, i feien grans sacrilegis a les esglésies. Per totes aquestes atrocitats els pagesos els plantaren cara. Els frares de Sant Feliu es tancaren al monestir, sense ni voler ajudar als francesos ferits; per això més tard, el rei castigà l'abat Alfons de Trujillo destituïnt-lo del seu càrrec. En les represàlies, les tropes castellanes cremaren moltes cases de Llagostera, Riudarenes, Santa Coloma, Palau Tordera i d'altres poblacions; i la gent

va ésser perseguida i la meitat, occidida.

Any 1641.- Els pagesos, però, no es donaren per vençuts i més tard amb l'excusa de la sega, camuflats de gent de pàu, anaven segant els blats dels camps en direcció cap a Barcelona, i dissimuladament anaven matant tots els soldats del rei que trobaven, fins arribar a les portes de la ciutat.

El rei havia fet empresonar moltes de les personalitats catalanes, com en Francesc de Tamarit i altres, que protestaven pel comportament de les tropes; per la qual cosa els pagesos, en un cop d'audàcia, foren a alliberar-los fent una gran matança d'oficials i personatges que defensaven el rei, entre ells el Comte de Santa Coloma, virrei de Catalunya. Aquesta acció s'anomenà El Corpus de Sang, i donà peu a la famosa cançó Els Segadors.

Amb la guerra dels segadors s'ajuntaren totes les forces catalanes: civils, militars i eclesiàstiques, que demanant ajut als francesos derrotaren les tropes castellanes a Montjuïc; i en Pau Claris instaurà una república catalana, proclamant comte de Barcelona el rei de França Lluís XIII i després a Lluís XIV anomenat Rei Sol.

El francesos, mentrestant, ajuden Portugal, que aconsegueix la independència d'Espanya i proclamen com a rei Joan IV, duc de Braganza.

Per totes aquestes convulsions, el desgovern és molt gran a Catalunya i els saltejadors de camins fan el seu agost. El mateix prior del monestir de Sant Feliu de Guíxols, Benet Terrats de Vilarroja, anava sempre armat amb un trabuc, que fins i tot tenia al peu de l'altar quan celebrava missa, per protegir-se dels saltejadors, els monjos tenien llogats els famosos lladres de Vidreres, anomenats la colla d'en Suradella.

El batlle de Llagostera era l'Antic Gotarra, procurador de Na Maria de Lanuza i de Rocabertí. El notari de Llagostera era en Joan Aureli.

Any 1652.- Destitució del duc d'Olivares per causa de la crisi del govern castellà en els afers de Catalunya; per congratular-se el rei Felip IV amb els catalans, autoritza Joan d'Àustria a acceptar, jurar i respectar les lleis i els privilegis del Principat. Però més tard fa greus represàlies i, al ma-

teix temps, persegueix els francesos fins el Pirineu.

La pesta negra torna a fer estralls a la comarca: el poble de Cassà de la Selva demana amb urgència a Girona, un reforç de metges per radicar l'epidèmia.

Els notaris de Llagostera són en Joan Aureli i en Felip Baria.

S'està construint dintre l'església de Sant Feliu de Girona, una capella d'estil Barroc. Al turó del port de Palamós, al lloc de l'actual far, funcionava, sobre una torre de guaita; un molí de vent semblant als que descriu el llibre del Quixot.

Any 1657.- Entre la guerra, l'epidèmia i la retirada dels francesos, que perseguits pels castellans robaven per a menjar i en venjança cremaven les poblacions, com la de Llagostera; el país passa molta misèria i privacions durant més de set anys.

Mentrestant, el Quart Marquès d'Aitona, per aconseguir més terres, estaven inundats per embussos als desguassos.

El Capítol de la Seu de Girona paga 500 dobles d'or al Baró de Llagostera, per aconseguir la jurisdicció criminal de Lloret.

El notari de Llagostera és en Francesc Torre de Pi.

Any 1659.- El rei espanyol Felip IV, reunit amb els francesos a l'illa dels Faissans, sense consultar als catalans, accepta el Tractat dels Pirineus, quedant pels francesos: el Rosselló, el Vallespir, el Comflent i el Capcir, i solament queda pels espanyols; part de la Cerdanya i la Vall d'Aran. El rei francès Lluís XIV prohibeix l'ús del català a la comarca conquerida. El Principat de Catalunya queda molt reduït, cosa que mai més no oblicaran els catalans.

Els drets del batlle de sac de Tossa (recolridor de Contribucions) eren propietat de la família Soler i Riera, i per matrimoni va passar als Vern i als Falguera.

Els notaris de Llagostera són en Francesc Torre de Pi i en Jaume Exandri.

A Cassà de la Selva el rei Carles II, el Hechizado, fill del segon matrimoni de Felip IV, concedeix establir mesures pel vi, oli i granes, al lloc on encara existeix el porxo amb columnes anomenat Les Mesures.

Emili Soler i Vicens

Auto - Escola LLAGOSTERA

Bones Festes!

li ofereix l'oportunitat d'aconseguir
el permís de conduir en les seves
diferents classes:

LLICÈNCIA PER A CICLOMOTOR
14 anys

A-1: 16 anys

A-2 B-1 B-2: 18 anys

C - 1: 21 anys, —Camió—

Consulti'ns a:

P. Tomàs de A. Boada, 10 - Tel. 83 00 81
LLAGOSTERA

Narcís Monturiol, 30 - Tel. 85 05 46
VIDRERES

C/. Rusinyol, s/n
CALDES DE MALAVELLA

TEJIDOS

Angel Hernández Hernández

Especialidad en ropa para el hogar,
camisas y pantalones

Les desea felices fiestas!

Tienda: C/. Camprodón, 2 (frente gasolinera)
Part.: C/. Mas Sec, 59 - Tel. (972) 83 08 93
LLAGOSTERA

Carnisseria
Xarcuteria

"CAN MERLA"

ESPECIALITAT EN
EMBOTITS CASOLANS

Bones Festes!

Santiago Rosiñol, 4 - Àngel Guimerà, 10
Telèfon 83 02 21
LLAGOSTERA

CAJA DE MADRID

Bones Festes!

Sucursal: Álvarez de Castro, 14
Telèfon 83 03 78
LLAGOSTERA

Nicaragua: El preu de la democràcia i la llibertat

L'AUTOR d'aquest article és llicenciat en Història i l'estiu passat va estar a Nicaragua formant part de la Brigada de Solidaritat d'Arbúcies. Va treballar en una Cooperativa Agrària i va donar classes a l'Institut "Rodolfo Castillo" de Palacaguina, poble agermanat amb Arbúcies i situat al nord de Nicaragua prop de la frontera amb Hondures.

Parlar de la història de Nicaragua, és parlar d'un seguit d'agressions, colonitzacions i invasions que comencen amb l'arribada dels espanyols, després els anglesos i últimament i fins ara pels Estats Units.

—Quatre pinzellades històriques:

Encara que formalment Nicaragua és independent des de principis del S. XIX, el país va estar sotmès a successives agressions militars per part dels Estats Units, i només a finals del segle obtingué un control mitjanament efectiu de tot el territori, quan el govern lliberal del president Zelaya va recuperar la immensa regió de la Mosquitia usurpada fins aleshores per Anglaterra.

Les invasions i ocupacions militars dels EE.UU., inaugurades per Walter als voltants de 1850 es succeïren fins el 1930, quan les tropes nord-americanes van ésser derrotades per l'Exèrcit Defensor de la Sobirania Nacional conduït per Augusto César Sandino i format bàsicament per camperols, que obligaren a abandonar el país a l'exèrcit ianqui.

En tots aquests anys però els Estats Units havien reestructurat l'Estat nicaragüenc, creat la Guàrdia Nacional i col·locat a Anastasio Somoza García al capdavant; ajudant-lo quan va prendre per assalt el govern i després d'assassinat a Sandino i reprimir de forma contundent el poble, va iniciar una experiència de dictadura familiar que es prolongaria fins al 1979; any que triomfa la Revolució Popular Sandinista i que portaria al poder al Front Sandinista d'Alliberament Nacional (FSLN).

Cal remarcar el suport dels Estats Units a la dictadura somocista, que un cop instal·lada al govern, va tenir sempre l'ajut polític i diplomàtic de la Casa Blanca així com l'assistència econòmica. Però cal insistir que l'imperialisme va tenir a Nicaragua més presència político-militar que econòmica, car la principal importància pels Estats Units fou sempre la seva posició geogràfica.

El paper tan decisiu de l'imperialisme en la constitució de la dictadura provocà aquest fort contingut anti-imperialista a les lluites populars. Al mateix temps la complicitat dels grups dominants locals amb la dominació externa i amb la dictadura dotaren d'un component classista a les lluites contra aquesta.

La lluita contra la dictadura somocista s'havia iniciat a finals de la dècada dels cinquanta i al 1961 es constitueix el FSLN. És un moviment revolucionari que recull el pensament de Sandino i que es caracteritza bàsicament pel seu pensament anti-imperialista i popular. És per això que el FSLN fou per molta gent la continuació —amb mètodes, estratègies i enfocaments nous— d'una guerra contra l'agressió imperialista i l'agressió dictatorial que data almenys des de principis de segle. Per tant, el poble comprendrà en tot moment la necessitat i la legitimitat de la lluita armada. I van fer la idea de Sandino que "la soberania de un pueblo no se discute, se defiende con las armas en la mano".

El FSLN va suportar un tall en les pràctiques polítiques tradicionals i al mateix temps es va presentar com la continuació d'una lluita popular que enllaçava amb el més profund de la cultura nicaragüenca.

—La Revolució avui:

La Revolució en l'etapa actual de Nicaragua s'ha de definir pel seu caràcter popular, democràtic i anti-imperialista recolzat en el pluralisme polític i en una economia mixta.

Al 1979 triomfa la revolució, el passat 19 de juliol es va celebrar el desè aniversari amb gran èxit de participació (unes 350.000 persones a la plaça Carlos Fonseca de Managua) i d'entusiasme.

Però Nicaragua no ha deixat de tenir conflictes amb els Estats Units. Durant aquests deu anys els EE.UU. han finançat la Contra-Revolució que no ha deixat d'atacar Nicaragua i a més els ha fet sempre un fort bloqueig

econòmic. Tot això ha comportat moltes pèrdues per a Nicaragua tant econòmiques com humanes, i ha impedit que es pogués desenvolupar normalment.

Des del triomf de la Revolució hi ha hagut molts avenços en diversos camps. En el camp de la sanitat, cal dir que en temps de Somoza era privada i només accessible a les classes benestants i a les ciutats. En el moment de la revolució arriba la sanitat a moltes zones rurals i es desplacen molts metges i auxiliars cap a aquestes zones. En el moment actual, hi ha Centres de Salut a tot arreu, la medicina és gratuïta per a tothom, es fan moltes campanyes d'informació, de vacunació, etc.

Pel que fa a l'ensenyament, el 1980 va començar la primera creuada d'alfabetització, que va reduir moltíssim l'analfabetisme (per sota del 13%), va ser però, una campanya molt dura, hi van haver molts morts i segrestats per la Contra, els quals volien fer fracassar els projectes del FSLN.

Malgrat tots aquests problemes i els que es deriven de la manca de material i de recursos (manca de paper, de llapis, de pupitres, de llibres...), l'ensenyament ha tirat endavant, i avui la gran majoria de nens i joves estan escolaritzats.

Aquest setembre passat va començar una nova campanya d'alfabetització que durarà fins l'any 2000 en la qual està previst fer baixar l'analfabetisme per sota del 3%.

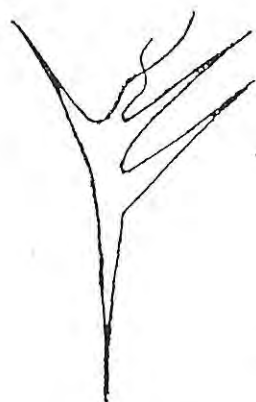
Sobre la situació de la dona, cal esmentar que encara hi ha una mentalitat molt masclista heretada del temps de Somoza, on la dona no tenia dret a res. De totes maneres la revolució també té en compte la dona; des del 1979 el govern intenta fer efectiu el dret de la dona a la igualtat econòmica, política, cultural, social, etc. Aspectes concrets portats a terme són per exemple: l'abolició de la prostitució, programes d'alfabetització adreçats a les dones, creació de guarderies i C.D.I. (Centres de Desenvolupament

Nens de l'escola bressol de Matagalpa, a la zona nord de Nicaragua; és a dir, la més afectada per la "Contra".

NOU CENTRE ESPORTIU

Gim
2x4
Bones Festes!

Carrer Bon Aire, 1 - B - Telèfon (972) 83 02 21

LLAGOSTERA

Infantil). Es creen també molts centres d'informació i atenció mèdica adequats, orientació legal, sexual, social i també hi ha organitzacions de dones.

Sobre l'economia cal dir que Nicaragua és bàsicament agrícola. Per això el Front Sandinista va fer la Reforma Agrària: es van repartir les terres de Somoza i dels grans terratinents entre els camperols. Als propietaris se'ls va deixar quedar les terres si les treballaven i donaven un sou just als treballadors. Les terres són molt riques, però hi ha pocs recursos i manca de maquinària.

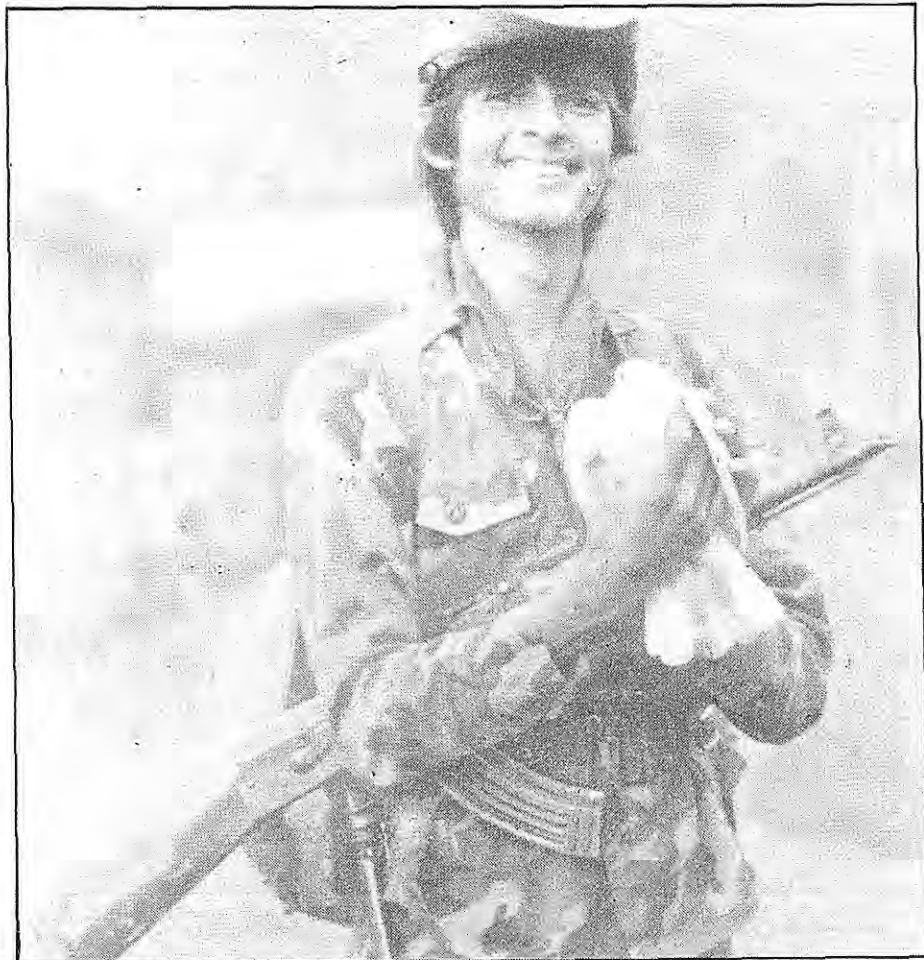
Els productes agrícoles més importants de Nicaragua són el blat de moro, que en fan infinitats de menjars diferents, els "fríjoles", l'arròs, aquests tres productes constitueixen la seva alimentació bàsica, altres conreus importants sobretot per l'exportació són el cafè i la canya de sucre. També és important el gran nombre de fruites diferents que obtenen i que es poden comprar en les nombroses paradetes pels carrers o els mercats.

Actualment Nicaragua està passant per una forta crisi econòmica, fruit de tots aquests anys de guerra, del bloqueig econòmic dels EE.UU. i ara també cal afegir-hi els danys causats per l'huracà de l'any passat i la sequera d'enguany que ha provocat la pèrdua de moltes collites de blat de moro, "fríjoles" i d'altres productes bàsics.

Els objectius actuals del govern en el pla econòmic, són l'estancament de la inflació i l'estimulació de la producció, sobretot agrària.

Respecta al tema de la guerra amb la contra-revolució ja es va acabant o s'hauria d'anar acabant. Els qui vam estar-hi el mes d'agost passat vam poder comprovar que la gent estava molt esperançada. Els Sandinistes han derrotat la Contra, ja quedaven pocs grups de Contres, però continuaven els atacs, encara que no amb tanta intensitat com temps enrera, però tot sovint es podien llegir als diaris notícies sobre emboscades i assassinats de camperols per part de la Contra.

Aquest mes d'agost passat vam poder seguir amb interès i juntament amb la gent de Palacagüina la reunió dels cinc presidents centre-americans a Tela (Hondures); un dels acords fou un pla de desmobilització de la Contra per abans del 8 de desembre, tot i que els EE.UU. no volien fer-ho fins després de les eleccions. Però segons les últimes notícies, hi haurà una altra reunió a San José de Costa Rica, per tornar a parlar sobre la desmobilització de la Contra, ja que no s'ha portat a

Nicaragua es veu obligada a defensar la pau amb les armes.

terme els acords de Tela.

El govern nicaragüenc per la seva part, es va comprometre a donar autorització i llibertat perquè els Contres desmobilitzats puguin integrar-se a la vida de Nicaragua, i a acabar d'alliberar els Contres presos. Degut a això, els dirigents sandinistes repetidament aconsellen a la gent comprensió i perdó, ja que la integració dels Contres a Nicaragua pot desencadenar un seguit de venjances personals. Però tal com m'explicava una mestra que havia vist assassinar a familiars seus per la Contra "hay que apoyar al Frente Sandinista en estas decisiones difíciles ya que forman parte de los compromisos acordados en el Plan de Paz".

La gent està molt esperançada amb tot això. Però caldrà que tinguin present que no es solucionarà tot de seguida, s'acaba la guerra, però els EE.UU. tenen tot un pla de mesures econòmiques per desestabilitzar el país. A més el procés de recuperació econòmica, és un procés llarg on juga un paper important la desmoralització i el desencant.

Però tots els que hem tingut la sort de conèixer una temporada amb aquella gent hem pogut comprovar que la

majoria del poble nicaragüenc està amb el Front Sandinista ja que entén que tots els projectes que realitza o intenta tirar endavant són en benefici de les classes més populars i necessitades, és a dir de les classes treballadores i camperoles, que són precisament el tant per cent més nombrós de la població.

També ens fa tenir esperances amb el poble nicaragüenc que ho tiraran endavant, la forma tan exemplar que tenen en organitzar-se i treballar, on puc dir que en les seves assemblees el grau de participació i espontaneïtat és tan elevat que hom pot palpar la democràcia, i és que la participació popular constitueix l'eix central de la política sandinista.

S'ha parlat i s'ha criticat molt la democràcia a Nicaragua des de països occidentals i amb un punt de vista i uns paràmetres que només serveixen per segons quins països, però el que no és possible és jutjar a Nicaragua ni la seva democràcia sense despullar-se del nostre etnocentrisme occidental i sense conèixer i entendre el seu procés històric i d'alliberament.

Pel Front Sandinista, la democràcia no es redueix únicament al terreny polític i en la participació del poble en

les eleccions. Democràcia significa quelcom més, vol dir participació del poble en els assumptes polítics, econòmics, socials i culturals; i com més en prengui part el poble en totes aquestes matèries serà més democràtic.

Es tracta per tant d'un concepte més complex que el de democràcia electoral, al qual supera, ja que no rebutja les eleccions, però no limita la democràcia només a un sufragi.

—*L'Agermanament Arbúcies-Palacaguina i les Brigades de Solidaritat:*

Els que vàreu tenir l'oportunitat d'assistir a la projecció de diapositives ara fa uns dies, potser teniu una idea de com és aquella societat i aquella gent, així com de les necessitats i la manera com afronten quotidianament els problemes per tirar endavant aquest procés, també vam intentar explicar en què constitueixen i quin és l'objectiu de les Brigades de Solidaritat que s'organitzen a Arbúcies en el marc de l'Agermanament Arbúcies-Palacaguina.

Intentar explicar amb paraules tot aquest cúmul de sentiments, emocions i vivències personals, m'és poc més que impossible i no em considero tan bon literat per transmetre-les sense que us quedeu només amb una petita part del que voldria.

Potser les paraules d'en Jaume Soler (alcalde d'Arbúcies) contribuirien a copsar-ho: "convivre uns quants dies amb el poble a Nicaragua, i compartir les vivències quotidianes del poble a Palacaguina és submergir-se en un món senzill i pobre pel que fa a les necessitats vitals, però intensament ric i engrescador pel que fa als valors vitals" (Presència 10-Set-89).

—*Eleccions:*

El proper mes de febrer hi ha eleccions, la gent en general està convençuda que guanyarà el FSLN, tot i que sembla que baixarà el seu nombre de votants. L'oposició està fent una campanya molt forta d'atac i de desprestigi del FSLN.

La principal força opositora U.N.O (Unió Opositora Nacional): és una coalició de dotze partits dretants, ultradretants, i fins hi tot s'hi ha afegit el Partit Socialista i el Partit Comunista. El seu candidat és la Violeta Chamorro. Hi ha una desunió evident dins al U.N.O., l'única cosa que els uneix és l'oposició al FSLN, i la submissió als dictàmens dels EE.UU. Aquesta coalició i la seva candidata és la recolzada pels EE.UU. A part de la U.N.O. hi ha molts més partits que es presenten,

alguns dels quals que podríem col·locar a l'esquerra del Front acusa a aquest d'haver traïdonat la Revolució, ja que estan en contra de deixar sortir de la presó els Contres.

Al juliol el Congrés dels EE.UU. va aprovar 3,5 milions de dòlars per a l'oposició. A part d'aquests diners se sap que n'arriben molts més per sota mà. A més dels 3,5 milions de dòlars, el Congrés nord-americà dona llum verda a la C.I.A. per fer accions encobertes contra els sandinistes durant la campanya electoral.

La legalitat de les eleccions està garantitzada: el 3 d'agost hi hagué un Diàleg Nacional amb la participació de tots els partits polítics on s'acordaren

les condicions del procés electoral i de les eleccions.

L'O.N.U. (Organització de les Nacions Unides) i la O.E.A. (Organització d'Estatos Americans): se'n cuidaran d'observar tot el procés electoral i de fer complir a tothom els acords del Diàleg Nacional.

Tot i així si els sandinistes guanyen per molts vots, cosa que esperem, ja hi haurà qui se'n cuidi de dir que no han estat unes eleccions justes i lliures o bé que els resultats han estat manipulats.

Peio Pascual

DISC MUSIC

VÍDEO CLUB

Discs - Cassettes
Compac Disc

Bones Festes!

C/. Comte Guifré, 25
LLAGOSTERA

L'encís

MODA

"Encisadores Festes"

P. Pompeu Fabra, 44
LLAGOSTERA

Mobles
Soler

JOAN SOLER i RISSECH

*Clàssics i
Moderns*

Bones Festes!

Angel Guimerà, 6
Telèfon 83 00 44 - 83 05 33
LLAGOSTERA

SERRALLERIA
FUSTERIA METÀL·LICA
DECORACIÓ

Jaume Romo

DISTRIBUIDOR PER LA ZONA:
Sistemes d'alumini

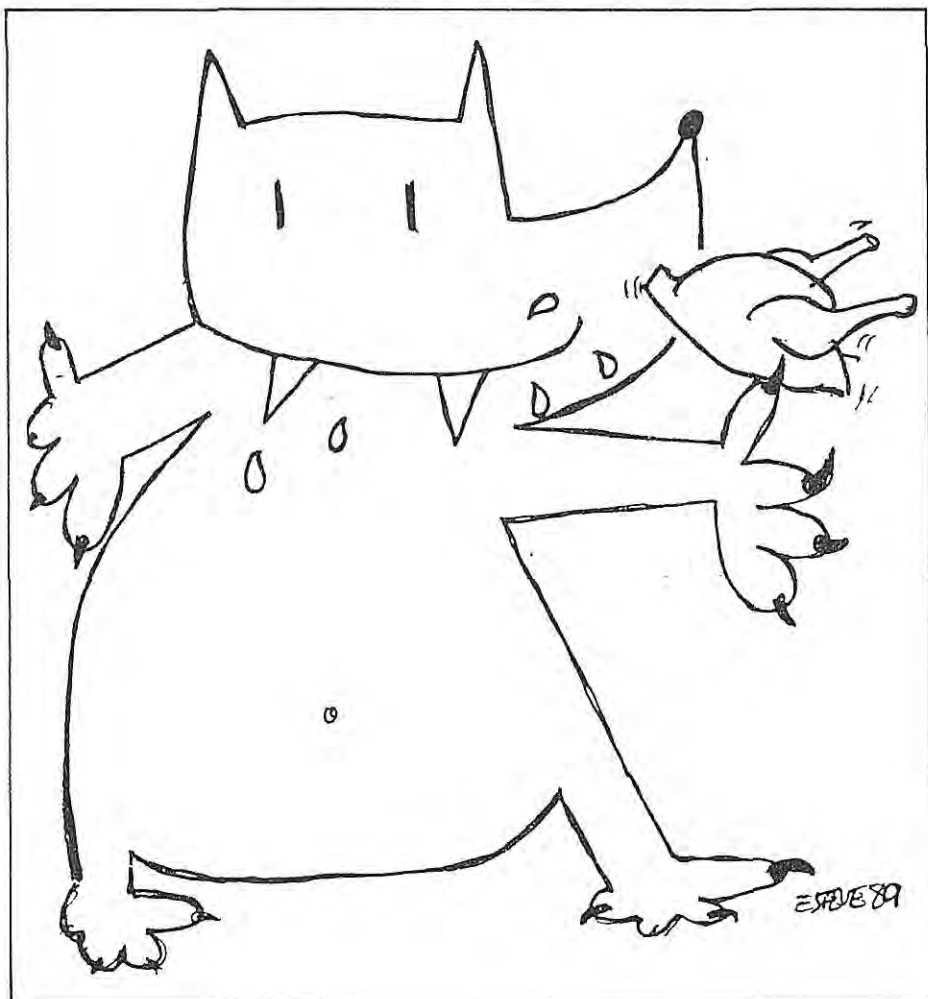
TECHNAL

SISTEMES DE SOSTRES

Bones Festes!

C/. Nou, 23 - Tel. 83 02 16
LLAGOSTERA

El llop golafre

SEGONS conta la gent, en el segle passat (que és en el que jo vaig néixer) encara hi havia llops pels voltants de Llagostera; no és pas el cas que jo els hagi vist, però n'he sentit a parlar i a contar fets i rondalles pels meus avis, que n'havien vist més d'un.

Aquí vull explicar el cas d'un llop golafre que el seu afany era afatar-se, tant que li costà la vida.

Vet aquí, doncs, que una vegada en una casa de pagès (crec que era a can Domeneguet), que era solitària i gairebé cercada de bosc, on durant el dia pasturaven les gallines i tota l'aviram, amb el perill de ser atrapada per algun llop, com encara ho són d'alguna guilla o gat vair o gorja blanc, que encara en queden.

La gent de la casa ja estaven recelosos i vigilants i els gossos també, però tota la precaució era poca; per això durant el dia les gallines, ànecs i l'aviram s'arriscaven a pasturar pels camps dels voltants, més a l'hora del foscant, ja per instint, acostumaven a recollir-se al galliner de la casa que estava tancat amb pals i tela metàl·lica

i comunicava per un forat amb l'edifici de la casa. El forat era estret i prou petit perquè, si bé hi passés el gall, no fos possible que hi passés un llop normal.

Vet aquí que hi havia un llop, que estava prou afamat, prim i perfidiós per voler provar l'aventura. Una nit que tafanejava per aquells verals, l'astut animal forcejant, forcejant, va poder-se ficar al galliner i també per l'esquifit forat d'entrada a la cort, cosa que produí un esvalot que no va durar gaire, car el llop astut i afamat aconseguí empaïtar una gallina que va devorar en un tres i no res. Però després, ja tip i fart, l'animal al retorn no pogué passar per l'estret forat de rajols aparedats per on havia entrat quan estava prim i decandit. I va ser quan amb els seus esforços va causar un rebombori i un aldarull tan gran que despertà l'amo i, més tard, tota la gent de la casa, de tal manera que abans de clarejar, amb eines i gaiats ja hagueren atacat el llop, acorralat, i no el deixaren fins que va quedar estassat a terra i ben mort.

Josep Calvet

La veu del riu

Vaig néixer al cim de la muntanya i encara per amunt m'enlairo perquè sóc fill de la neu i de la pluja i dels arbres.

Joguinejava en ma infància entre joncs, canyes i brucs per desfogar les meves ànsies deixava els brots ajaguts.

Passava la juvenesa ansiós en mes diversions i als animals feia guerra dissimulant intencions.

Si una roca pretenia, intrussa, tencar-me el pas la saltava o la trencava ningú aturava el meu cas.

Donava gust; s'havia de veure quan em tirava a la baixada entre el solell de la tarda la meva aigua enlluernava, i en aturar-me a reposar en un gorg, ha reposat, les flors em venien a besar flairoses i enamorades.

Poetes i rossinyols, pintors, músics i donzelles, em solien festejar baixant del fons i les penyes.

Quan m'apropava al pla tot ja va ésser diferent m'obligaren a treballar, a rentar i curar la gent.

Uns homes varen agafar-me (potser ben desprevingut) sens mirament van forçar-me a treballar per al comú desviant part de mes aigües per al molí funcionar... i després, més avall amb una roda molt grossa m'amarraren castigat perquè els molrés el blat.

Allà les dones rentaven brutes de roba i de llengua, sense escrúpuls i amb malícia abusant de ma bondat.

Va ésser tant el desesper que vaig buscar un aliat. Vaig convenir amb el cel perquè ploqués sense mida fins que tot fos un aiguat aigua al cim i pels costats venjant-me per la insolència; així em vaig fer respectar tornant a la independència a canvi de quedar-me al mar.

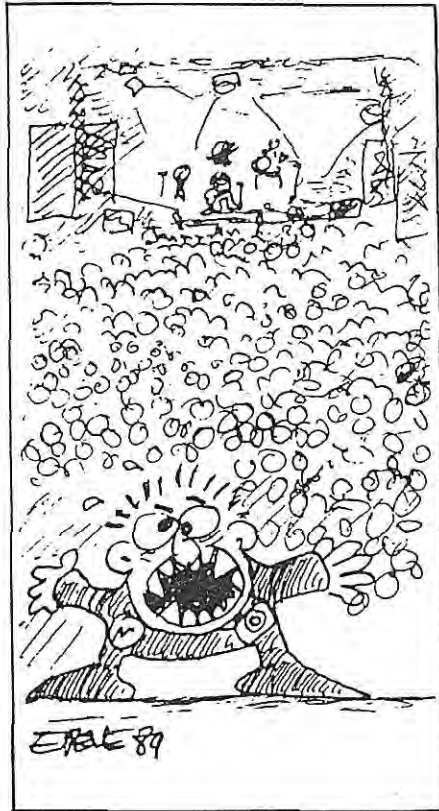
Josep Calvet

"Quina nit la d'aquell dia"

"Avui fa vint anys
que el Sergent Pebre va ensenyar a tocar a la banda.
Ha estat de moda i han estat antiquats
però el somriure està garantit.
Així doncs, permetin-me que els presenti
l'espectacle que han conegut tots aquests anys:
la Banda del Club dels Cors Solitaris del Sergent Pebre".

O S voy a dar a hostias! Després d'esperar a l'estació durant mitja hora en *Gruñón* tocava campanes. Finalment vam poder fer-li recuperar els colors pàlids de la seva cara de lluna. El tren sortia a les 19.40 amb destí a Madrid; des de feia mitja hora, el Barça perdia a casa contra l'Anderslèch. En *Gruñón* estava molt content: és del Madrid. Només faltaven cinc minuts quan se'ns va afegir l'últim membre. Una vegada dalt del tren i havent trobat el nostre compartiment ens vam apalancar a les lliteres i mentre uns conversaven, d'altres escoltaven la ràdio. Passada mitja hora, i amb el sobressalt dels quatre restants, en *Gruñón*, traient-se els auriculars de l'orella, va proferir: B-A-R-Ç-A E-L-I-M-I-N-A-D-O. Aquesta exclamació va provocar diverses reaccions dintre d'aquell compartiment. El *Gruñón* reia histèric mentre dos dels allà presents renegaven contra ell i li recordaven que el Madrid s'estava enfrontant en aquells moments amb el Milà. La parella restant tenien els pensaments concentrats en què s'esdevindria i que, al cap i a la fi, era l'objectiu principal i primordial del nostre viatge a terres estranyes. A veure en Paul McCartney? Però si és més avi que jo! comentaven alguns en saber que era aquesta la raó, mentre que d'altres es morien de ganes d'acompanyar-nos. Cap de nosaltres havia nascut quan el cantant va venir a Barcelona l'any '65 formant part del mític grup *The Beatles*. A la nostra generació (coca-cola i hamburgueses) ens pertocava gaudir només d'una quarta part de la formació més representativa de la *Década Prodigiosa*.

Després d'una sacsejada i claustrofòbica nit en les estretes lliteres del tren vam arribar a la *Estación de Chamartín* amb els ossos fets caldo. En *Gruñón* va anar a comprar el diari ràpidament per saber quina havia estat la sort del seu equip predilecte. L'expressió de la seva cara en veure el titular del diari *Marca* va ser suficient perquè tots esclafíssim a riure. Ales-

hores vam recordar que ens trobàvem entre les files del bàndol contrari i vam decidir fer muts a la gàbia. Durant el dia ens vam dedicar a recórrer els indrets més característics de Madrid com són *La Puerta de Alcalá*, *La Cibeles*, *La Plaza de España*, *La Puerta del Sol* (la devien estar canviant perquè no la vèiem enlloc), el *Santiago Bernabeu* (la il·lusió d'en *Gruñón*) i fins i tot el *Congreso de los Diputados*. La ruta turística es va acabar davant el *Palacio de los Deportes de la Comunitat Autònoma de Madrid*, on havia de tenir lloc el concert. Dues hores d'espera no ens les va treure ningú. En entrar al recinte, un de nosaltres, el de la càmera, va ser sotmès a un minuciós registre. Els restants, però, vam passar sense dificultats. La gent va anar entrant fins que ja hi era tota. Els llums es van apagar de sobte i, enmig d'una gran aclamació, els músics van començar a aparèixer encapçalats per

l'ex-beatle de cara de nen que va arrancar guapos i toreros del públic, que va estar pendent d'ell del principi al final. Dirigint-se a l'auditori *McCartney* va exclamar: ¡¡¡Hola España!!! Instintivament vam esperar algun xiulet de protesta, però vam reaccionar de seguida: allò era Madrid. Superat aquest moment d'incertesa ens vam unir a la resta del públic, contestant a la salutació amb el mateix entusiasme que tots els allà presents. El músic va mostrar durant tot el concert una vitalitat inusual en un home de quaranta-set anys ben fresquets, que encara llueix una llarga melena, tot i que emblanquida pel pas dels anys. Cançons com *Yesterday*, *Let it be* i *Hey Jude* van fer saltar les llàgrimes fins i tot a un dels nostres, el de la *sonrisa fàssil*, que va haver de treure el mocador en diverses ocasions.

Cansats, deshidratats, ensopegant amb els esgravons de la sortida i havent adquirit camises i xapes, vam sortir a la recerca dels barris de la *movida*, si més no per recuperar els líquids que havíem perdut. De nit, Madrid està plena de detalls pintorescos, com qualsevol altra ciutat. Durant la nostra passejada nocturna vam presenciar misteriosos senyors-senyora i fins i tot algun lladregot enxampat *in fraganti* per la poli.

L'endemà el vam dedicar a les assignatures pendents: el *Prado*, el *Gernika* i el *Retiro*. Al vespre, i ja a l'estació, ens vam enfilal al tren que ens portaria de retorn a casa. La sort, que fins aquells moments ens havia acompanyat, ens va girar l'esquena. La gorda que ens van encolomar al compartiment va esguerrar els nostres plans de diversió per aquella nit. Ens vam despertar sobressaltats pel crit d'en *Gruñón*: ¡¡¡Ese monstruo me ha robado la chapa!!!

Entrevista:

Alfons Figueras,

Director del Cor Parroquial Llagosterenc

TRENTA-CINC veus, una batuta i un bon repertori. Aquests són la sal, el pebre i l'oli del Cor Parroquial, sorgit per amansir els actes litúrgics de l'Església local. La constància i el lliurament a l'esforç de cada dia els han fet possible assolir una qualitat interpretativa i un extens repertori dignes de reconeixement. Juntament amb l'Orquestra de Cambra de Girona han ofert diverses actuacions a pobles de les comarques, intuïnt la tradició de dos concerts fixos a l'any a Llagostera. Alfons Figueras, deixeble del recordat Mossèn Francesc Geli, i director del cor, ha estat qui ens ha post al corrent sobre les activitats que aquestes persones estan duent a terme diàriament.

—Quins són els orígens del Cor Parroquial?

—Ho tinc una mica confós. Només porto cinc anys al poble, però sé que hi havia hagut un Cor Marià que dirigia el Sr. Martí Lloset i en les seves absències un tal Sr. Sastre. Cantava en les funcions litúrgiques peces de música popular, sobretot del Pare Romeu".

—La gent que cantava en el Cor ho feia per afeció?

—Els Cors sempre s'han mogut per afeció o potser perquè es freqüentava més l'església.

Hi ha hagut èpoques de més o menys esplendor, sempre depenent de la persona que hi havia al davant. La dedicació de persones com el Sr. Martí han fet que comptem amb un bon planter, en el que s'hi han incorporat elements més joves.

—L'actual Cor està format per membres de les anteriors etapes o bé per un nou grup de persones?

—Actualment hi ha gent que prové de les escoles. Fa cinc anys vam aconseguir una fornada de nenes de tretze anys amb les quals vam formar un petit grup de veus blanques, cantant peces a dues veus. Algunes d'elles continuen encara a l'actual Cor.

L'any 85 és va notar un impuls segut a l'adquisició de l'orgue electrònic, perquè és més agradable cantar acompanyat d'un instrument. També les Germanes de Sant Josep han fomentat, entre les seves alumnes l'interès per al Cor. A hores d'ara comptem amb un grup de trenta-cinc persones.

—Com va ser que agafés la direcció del Cor?

—Com que sabia tocar el piano i l'orgue, vaig entrar al Cor per acompanyar els cants de Nadal i els que fes falta. En plegà el Sr. Martí vaig continuar jo fent la seva feina.

—Quina ha estat la seva formació musical?

—Vaig començar als deu anys els estudis de música. Considero que ha estat una formació molt estricta, tant per part de Mn. Francesc Geli (gran músic) com de la meua cosina, amb qui vaig anar a classe durant deu anys. També he anat ampliant els meus coneixements amb curssets de cant coral i polifònic que s'imparteixen periòdicament al Monestir de Montserrat.

—Havia dirigit algun Cor anteriorment?

—Sí, havia dirigit la coral del Seminari i la de l'escola Canton que tenia molta categoria en aquell temps, però de tot això ja fa molts anys. (Riu)

—Quina diferència hi ha entre dirigir gent amb coneixements musicals i a gent que només compta amb l'oïda com a únic mitjà tècnic.

—Amb gent que sap solfa, agafem la partitura i comencem llegint notes i pedent el compàs. Tothom coneix les notes i dona el valor exacte a cada temps. Dependent de la dificultat de la partitura, solfejant una sola vegada n'hi ha prou. Només cap aplicar-hi la lletra i ajuntar les veus. Quan no se sap música s'ensenya a base de repetir la melodia fins que la gent l'agafa. El problema ve quan s'ajunten les veus. Si cadascú se sap la seva facilitat més les coses. Suposa un gran esforç tant pel que ensenya com pel que aprèn. Aquesta gent, però, supleix la falta de coneixements amb un gran sentit musical.

—Com se seleccionen els que entren a formar part del Cor?

—Normalment el que hi entra és perquè li agrada cantar; perquè tenim notícia que ja ho havia fet anteriorment. A alguns sí, se'ls fa una mica de prova.

—Però per classificar-los en grups segons les veus...?

—Això sí. Segons la tessitura de veu els poses a la 1a., de soprano, de contralt, de tenor o de baix. Per desgràcia en els homes no hi ha gaire problemes de selecció, perquè no n'hi ha gaires. Inclús amb el timbre de veu en parlar, és molt fàcil d'esbrinar

El Cor Parroquial Llagosterenc en una de les seves actuacions a l'Església del poble, amb l'Orquestra de Cambra de Girona

si correspon a un baix o a un baríton.

—Quin marge d'edat hi ha?

—Està clar que no poden ésser massa joves, perquè llavors hi hauria discrepància de veus. Actualment hi ha des de noiets de 15 anys a senyores que sobrepassen els 60, amb una veu molt maca. És un gran marge, però la mitjana d'edat ha disminuït gràcies a la incorporació de gent jove.

—Quan assagen?

—Normalment fem un assaig diari. Cada dia treballem amb una veu diferent i el divendres les juntem. El dissabte a la tarda es destina a les noies que no hi poden assistir el divendres a la nit.

—Com es fan?

—Com he dit abans, a base de memoritzar melodies. El que passa és que, cantant amb partitura, s'associa el que es canta amb les notes musicals, és a dir, si aquestes pugen o baixen. El més difícil és saber els intervals (Si puja o baixa més o menys).

—On canteu assíduament?

—Es canta a Llagostera on hi ha establerts 2 concerts anual que tenen lloc per

Pasqua i pel dia de Sant Esteve (per Nadal). Darrerament es va fer un concert al Casino, amb les dificultats que presenta el recinte en quan a acústica. Per això preferim actuar a l'església. Llavors també hi ha les sortides: hem anat a Vidreres, Tossa, Castell d'Aro, Salt i hem actuat en una trobada de coral a Calonge, on vam deixar Llagostera en molt bona posició.

—Tenen acceptació els concerts que fan a fora?

—A Calonge hi havia unes 500 persones, tot i que s'ha de tenir en compte que érem 3 corals. L'església era totalment plena. Normalment a Llagostera n'hi venen unes 250. A d'altres llocs depèn de la propaganda que se'n faci.

—El fet de cantar acompanyats de l'Orquestra de Cambra de Girona, vol dir que han d'assajar conjuntament...

—Aquest és un dels principals problemes. Sóc el primer sorprès quan, només fent un sol assaig, la cosa surt bastant bé, tot i que a vegades falta una mica de compenetració. Això s'ha suplert a base dels anys que portem cantant junts.

—A què destinen els diners que es fan?

—Els pocs que es recullen es destinen a pagar els transports. També serveixen per cobrir les despeses de carpetes, fotocòpies de partitures de llibres. Cap de nosaltres cobra per cantar. Malament iria si la nostra finalitat fos lucrativa.

—I als músics de l'orquestra no se'ls paga?

—Sí, sí, l'orquestra cobra. Aquí a Llagostera, fins ara, l'Ajuntament ha anat proporcionant els diners necessaris. El que no podríem fer és pagar nosaltres mateixos l'orquestra. Aquesta està dintre del pla cultural de la Diputació.

—De què consta el vostre repertori?

—Tenim un repertori força ampli. Toquem des de música popular catalana fins als clàssics com Bach, Haendel, Perosi... Normalment treballem amb adaptacions fetes per a clàssics catalans.

Jordi Pinsanch i Estanyol
Dani Moll i Casamitjana

Can Llinirínós, un establiment de sempre

ARA fa 65 anys que es va fundar Can Llinirínós. La botiga, des del començament, ha estat un negoci familiar i ha ocupat tres generacions. L'última, però, segurament no es retirarà com a botiguers, perquè el negoci es traspassa, tot i que continuarà el nom i l'oferta: actualment papereria. Aprofitem, docs, aquest fet prou important per recollir una mica la història de Can Llinirínós i parlar amb Dolors Llinirínós i Ricard Solà sobre aquesta botiga que tots recordem haver vist sempre i que a ells els ha ocupat gran part de la seva vida.

Camilo Llinirínós i Gafas tenia 35 anys quan es va casar amb Rita Medí i Gelabert, ambdós veïns de l'actual carrer Joan Maragall, malgrat que ell abans havia viscut a la Coma. Quasi fins llavors ella havia treballat de modista i ell portava els llibres de la cooperativa i donava classes a l'escola de la mateixa cooperativa. El casament va representar l'impuls definitiu per a la consolidació de la botiga que un any abans havien obert a la plaça.

Butlletí.— Què era abans la casa de Can Llinirínós?

Dolors.— Era una fàbrica de suro. Per això era tan gran. Si us en recordeu, tot el que ara és el nou edifici de la plaça era Can Llinirínós. Teníem un pati enorme. Per posar la botiga, els pares la van llogar.

B.— El seu pare, quan va obrir la botiga, devia estar ben situat econòmicament.

D.— No, era un treballador. Treballava molt i en tenia per anar tirant. Havia tingut representacions de diferents coses. Així, havia estat representant

de suro amb gent de Palamós. Hi va haver una època molt bona pels que tenien negocis amb el suro, però ell s'hi va dedicar poc. També, de solter, quan al poble no hi havia encara cap impremta, va tenir la representació d'una de forastera. Per això en els calendaris i en alguns impresos hi figurava el nom de Llinirínós.

B.— Dolors, quins són els primers records que té de la botiga?

D.— Els meus records de sempre és que he treballat molt. Fins i tot treballàvem els

diumenges, perquè com que teníem aquí mateix el ball i el cine sempre hi havia feina. M'he fet gran despatxant però he tingut sort que m'ha agradat de fer-ho. Recordo que el pare a la tarda a vegades anava al Casino perquè, com que havia estat dels fundadors, hi tenia com un delit. La mare i jo ens estàvem a l'entrada amb un braçer, enraonant i explicant coses, però quan entrava algú ens aixecàvem i despatxàvem.

B.— Era filla única?

D.— Sí, per això sempre m'ha tocat despatxar. Quan em vaig fer gran, vaig festejar i em vaig casar, però tot el que fèiem era anar alguna tarda al cinema. Llavors a mitja part sortíem i veníem cap a la botiga, ja que era l'hora que hi havia més feina.

B.— Concretament, què venien?

D.— La botiga era de queviures i papereria, però també teníem algun diari, llibres, etc. Els diumenges, però, veníem entrepans, pastes de Can Ri-

Rostisseria
M. Deulofeu

*Plats preparats
i pollastres a l'ast*

Bones Festes!

Donzelles, 31
Telèfon 83 09 62
LLAGOSTERA

Carnisseria
Esteve

*Especialitats
en embotits*

Bones Festes!

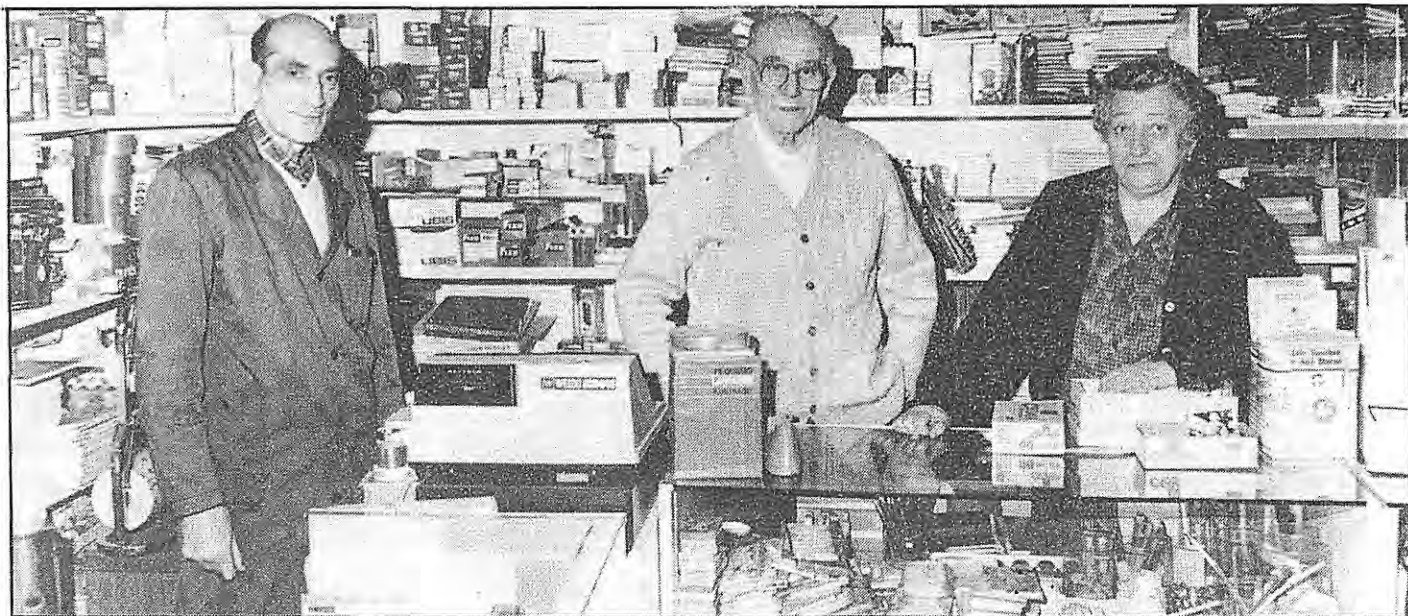
Passeig Tomàs Boada, 12
Tel. 83 02 14
LLAGOSTERA

Mobles
Cateura

**EXPOSICIÓ
i
VENDA DE
MOBLES**

Bones Festes!

Carrer de Tossa, 7
Telèfon 83 09 95
LLAGOSTERA

En Joan, el símbol de can Llrinós, amb en Ricard i la Dolors, en el seu darrer mes de treball.

card, xufles i moltes altres coses.

B.— Així, des del principi ja tocaven una mica els llibres?

D.— Sí, però abans era molt diferent que ara. Quan sortia una novela durava anys! També teníem plomes estilogràfiques i coses així. Fins i tot veníem màquines de fotografiar. Teníem la representació d'Agfa.

B.— Però això devia ser després que vostè es casés amb en Ricard.

D.— No, no. Llavors jo no coneixia encara en Ricard ni molt menys! I tampoc coneixíem en

Ricard quan vam agafar la representació de ràdios de la casa Telefunken.

B.— Com eren els seus pares?

D.— La mare era la dona més pacient del món, mai no tenia cap queixa. Era una dona estupegenda que no parava mai. Estava també molt a la botiga.

B.— I el seu pare? Nosaltres tenim referències que era un gran comerciant i que sempre dia "compreu, que tot s'apuja", però a qui ho necessitava li feia bons tractes i l'hi apuntava en el compte.

D.— Sí, era molt actiu, treba-

llador i bona persona. Jo deia que estimava més els clients que a mi. Sempre patia per si no els ateníem bé. Però ja em va ensenyar bé, ja! Jo amb això m'hi assemblo una mica. Com els clients de casa no hi ha ningú. Em sembla que no podria viure fora de Llagostera, estimo molt tothom.

La segona generació: el relleu oficial

B.— Ricard, quin any es van casar?

R.— El 1948, el 27 d'octubre.

J. FA

FONTANERIA ELECTRICITAT

Bones Festes!

Passeig Pompeu Fabra, 49
Telèfon 83 03 64
LLAGOSTERA

SOGNI

*Bones
Festes!*

Migdia, 36
Tel. 83 11 53 (de 1 a 4 tarda)
LLAGOSTERA

CARNS

Josep Miquel

Bones Festes!

C/. Almogàvers, 13
Telèfon 83 02 99
LLAGOSTERA

B.— Vostè no és de Llagostera, oi?

R.— No. Sóc nascut a Anglès, però de molt petit vaig anar a viure a Malgrat perquè el meu germà gran va agafar una confiteria allà.

B.— Així, abans de venir aquí, vostè feia de pastisser?

R.— No, només hi ajudava, perquè jo estava d'encarregat en una fàbrica de seda, la Safa de Blanes. Més tard, abans de venir a Llagostera, portava el control d'una fàbrica de teixits de Malgrat. Llavors va venir el festeig, però aviat ens vam casar, perquè Malgrat era molt lluny.

D.— Després, tot i que ja remenava per la botiga, va treballar al despatx de la fàbrica de les agulles. Però de seguida es va començar a engrescar amb la fotografia i ho va deixar.

R.— Sí, la fotografia ja m'agradava de molt jovenet encara que mai m'hi havia dedicat amb caràcter comercial. Llavors, com que aquí tenia màquines vaig anar-m'hi posant i al final fins i tot revelava en color.

B.— Quin record té del primer cop que va veure la botiga?

R.— Bé, més que tot recordo la impressió que em va fer el poble. Aquell temps era molt diferent d'ara. Jo havia viscut uns anys a Barcelona i estava

Qui no recorda el rei de can Llirinós?

acostumat a la ciutat. Potser per això recordo que quan m'acostava al poble amb l'autobús, des de la carretera de Caldes, em va semblar que era un poble molt petit, però vaig quedar sorprès en veure els carrers i la plaça.

B.— I la botiga, com la va veure el primer dia?

D.— El que va passar el primer dia que va entrar a la botiga m'ho heu de preguntar a mi. Jo no sabia que venia i

quan el vaig veure vaig quedar tan parada que vaig deixar caure a terra la sal que estava despatxant. La paperina es va rebentar i tothom mirava què era el que havia passat.

En Joan de Can Llirinós

En parlar de Can Llirinós és obligar parlar també d'en Joan. Difícilment trobaríem algú a Llagostera que no el conegui, perquè durant aquests últims 28 anys ha estat sempre, despatxant darrere el taulell. El seu nom complet és Joan Puig i Font.

B.— Són de família amb en Joan?

R.— Entrefamília: és fill d'una germana de la meua cunyada. Però sempre ha estat com un més de la família i un gran col·laborador en tot.

B.— Com va ser que vingués a Llagostera?

D.— Quan hi va haver coses que el pare ja no podia fer vam pensar en ell. Li vam preguntar què li agradaria més fer, si la qüestió de fotografia o dedicar-se a la botiga, i va triar despatxar perquè sempre li ha agradat molt la mainada.

B.— A què es dedicava abans?

D.— De jove, quan en Ricard era a Malgrat, havia anat a ajudar-los a la pastisseria. També havia estat una temporada en una casa de fotografia de Girona, a can Sans.

L'ESTIL

moda

Us desitja Bones Festes!

C/. Compte Guifré, 11
Tel. 83 12 19
LLAGOSTERA

FERMÍ RODRÍGUEZ I CASANOVAS
AURELI BERMEJO I FLORES

Bastiments - Portes - Finestres
Cuines - Mobles

I PARLANT DE FUSTA...
TOT EL QUE CALGUI

*Desitjem a tothom
unes Bones Festes!*

Fusteria
RODRÍGUEZ-BERMEJO

Músic Aguiló, 8 - Tel. 83 11 63
LLAGOSTERA

COMPRI LA SEVA PRÒPIA
PLAÇA DE PARKING PER UNA
PETITA ENTRADA i 7.186.- Ptes.
MES, AL PASSEIG ROMEU DE
LLAGOSTERA.

**PLACES GRANS I
MANIOBRA FÀCIL.**

Bones Festes!

**DIHABSA
FINQUES**

C/. Fivaller, 20 - Tel. 83 09 00
LLAGOSTERA

La tercera generació

També l'Assumpció i la Fina, les filles d'en Ricard i la Dolors, han treballat a la botiga i, com els seus pares, sovint quan anaven al cinema sortien a la mitja part per despatxar. L'Assumpció, però, s'hi ha dedicat més. Més tard, primer una i després l'altra, han ajudat portant la comptabilitat. Gràcies a elles han pogut tirar endavant.

R.— Abans no hi havia necessitat de comptar-ho tot tant: només sabíem si hi perdíem o hi guanyàvem i ja n'hi havia prou. Però ara, amb l'IVA, tot és diferent.

El 1973 s'incorpora a la família l'Angel Grabulosa, però en un principi continua treballant en hostaleria, ram en el qual és professional.

B.— Quan va venir a treballar a la botiga l'Angel?

D.— Va ser quan van tenir el segon fill. La nena tenia quatre anys, el nen acabat de néixer, l'Assumpció no es va trobar bé i a casa hi havia una gran feina. Va ser llavors que va venir a la botiga. Quan ell s'hi va incorporar vam començar a tancar al migdia i els diumenges. Els vespres també tancàvem més aviat.

B.— És llavors quan van deixar definitivament els queviures?

D.— Els queviures els vam deixar amb la botiga nova. Quan van tirar la casa vella a

Camilo Llinós i Gojos.

terra i van fer l'edifici nou vam marxar dos anys i mig a la casa dels Srs. Pacheco, aquí a la plaça mateix. Aquella va ser una experiència rècord: ni quan vam anar cap allà ni quan vam tornar cap aquí no vam tancar ni un sol dia.

Recordant altres serveis de Can Llinós

Del Can Llinós d'abans tothom es recorda de les figures del pessebre, dels ciris i de les espelmes, dels torrons i del tortell de ram de la pastisseria de Malgrat, i també de la bàscula de pesar camions.

D.— Sí, la bàscula ens va donar molta feina! La vam inaugurar al mateix temps que la botiga. Estava situada al costat de la plaça. Llavors, a casa era pel carrer Alvarez, i quedava molt lluny. A vegades estaves a la botiga despatxant i et venia un carro. Obrien la porta i cridaven: Ei!, i com que no podien perdre temps hi havies d'anar corrent. Pesàvem el carro i fèiem dos talons de cartró: un per l'amo i l'altre pel carreter. Al cap d'una estona, quan ja tornaves a la botiga, tornava a venir el mateix carro que havia anat a descarregar perquè s'havia de tarar. Després el taló s'havia de tornar a passar per la màquina, fer-li la resta i posar-hi el nom.

B.— I de diaris, n'han repartit sempre?

D.— Sí, una mica sí. Jo recordo que la meua àvia ja n'anava a portar alguns, però era diferent perquè tampoc se'n venien com ara. Però més tard n'hem repartit molts. Hem tingut molts nois que han fet de repartidors. També hem tingut moltes noies dependents. Amb tots hem tingut molta sort i els guardem molta estimació.

B.— I les "chucherries" pels joves i la mainada?

D.— Sí, per exemple, havíem tingut xufles en remull. Abans de vendre-les s'havien de rentar molt bé perquè tenien sor-

Articles de Broma
Ninots de llana i roba
Nines de porcellana
Objectes de Bateig - Ceràmica
Roba i articles de l'Snoopy
i moltes altres coses.

Bones Festes!

Sant Feliu, 29 - Tel. 83 12 83
LLAGOSTERA

**JOAQUIM
COMAS
CORRIUS, S.A.**

CONSTRUCCIÓ
D'OBRES

Bon Nadal!

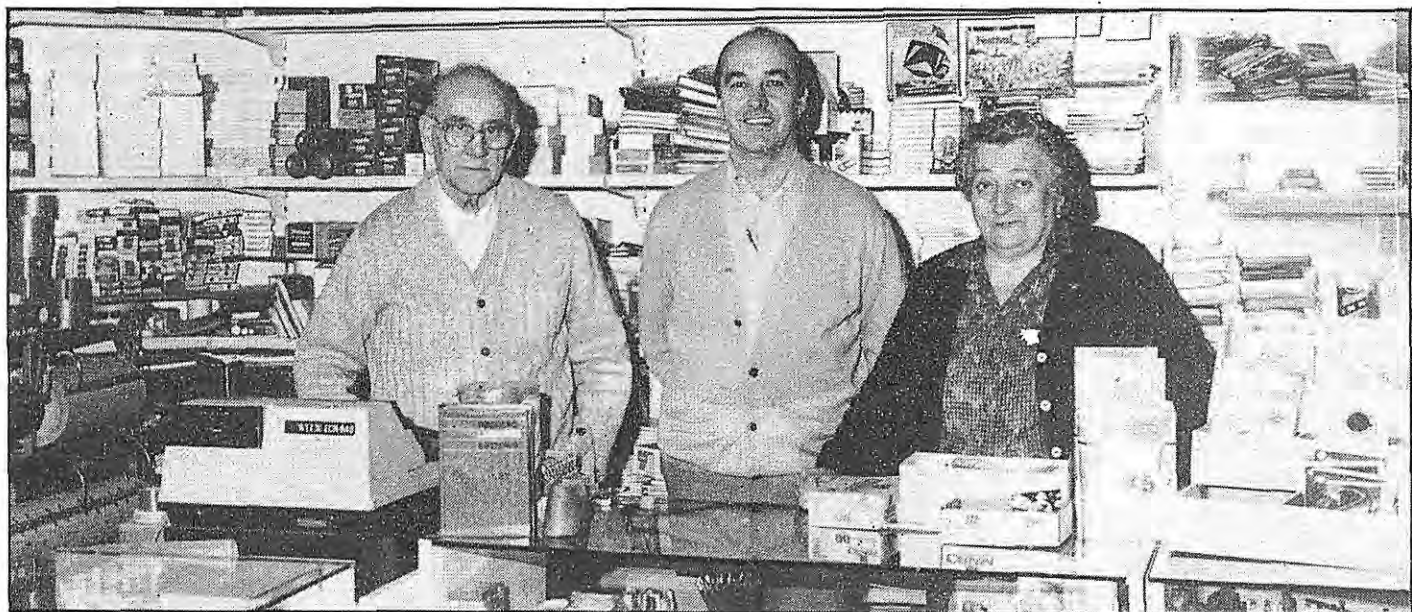
Carrer Maiena, 15
Telèfon (972) 83 02 06
LLAGOSTERA

Bones Festes!

Bonavista, 15
Telèfon 46 05 53
CASSÀ DE LA SELVA

Migdia, 36
LLAGOSTERA

En Ricard i la Dolors amb l'Àngel que arà torna a la seva professió de cuiner.

ra. També preparàvem paperines de caramels i de bombons perquè quan sortien a la mitja part del cinema ja tinguéssim feina avançada.

R.— Més tard vam començar a vendre gelats. Això també ens portava molta feina perquè també en veníem de barra. D'aquests no en venia ningú més.

D.— Repassant tot això m'adono de tot el que hem treballat!

B.— I el rei de cartró?

D.— Ai sí! Encara el guardem de tant d'impacte que va

fer. Vèiem que la gent trobava a faltar un lloc per anar a tirar les cartes als Reis i, com que nosaltres veníem joguines, vam decidir comprar-ne un. En Ricard va anar a comprar-lo a Barcelona i va tornar amb el més gros perquè era el que li havia agradat més. Hi havia nens petits que quan el veien no volien entrar a la botiga.

B.— Podríem continuar repassant coses i coses i no acabaríem mai. Però els sembla que deixem alguna cosa important?

R.— Potser el programa de la festa.

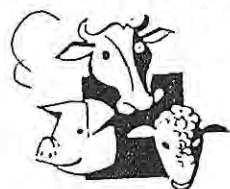
D.— Sí, ja abans que jo naixés, com que el meu pare tenia la representació de la impremta, el feia juntament amb el Sr. Rafael Mas, el professor de dibuix. Llavors s'hi anunciaven les cases amb què tractàvem a la botiga i això ajudava a pagar les despeses.

El traspàs de la botiga

I així, a poc a poc, aquella botiga en què es venia de tot ha anat canviant fins arribar a ser la llibreria actual. Però aquells canvis que l'han transformada totalment no arriben a ser de la

Josep Agustí

Cansaladeria Carnisseria

Bones Festes!

Carrer Consellers, 2
Telèfon 83 02 57
LLAGOSTERA

Scorpio BOUTIQUE

Pell - Piel - Cuir - Leder - Leather

«L'encís de la pell»

Bones Festes!

Rambla Vidal, 2
SANT FELIU DE GUÍXOLS

Carrer Nou, 18
(únic punt de venda a Llagostera)
LLAGOSTERA

MONTIEL

ASSESSORIA LABORAL I FISCAL
ASSEGURANCES GENERALS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

Bones Festes!

C/. Taulera, 18
Tel. (972) 83 71 65
SANTA CRISTINA D'ARO

C/. Calderers, 5
Tel. (972) 83 03 62
LLAGOSTERA

importància del que es farà ara: la família Solà-Llirinós lloga la botiga, de moment per uns anys.

D.— Ara ja ens hem fet grans i creiem que ha arribat el moment de plegar i llogar la botiga.

B.— Quants anys tenen, vostès?

D.— Jo seixanta-quatre i en Ricard, setanta-tres.

B.— I en Joan també es retira?

B.— Sí, es jubila i anirà a Girona a viure amb la seva germana.

B.— Qui agafarà la botiga?

D.— La Pilar Sureda i Torrent. De tota manera, la botiga es continuarà dient Can Llirinós i continuarà sent una papereria. Nosaltres hem convingut perquè fos així.

B.— Què ha representat per a vostès la botiga?

R.— Ha estat una entrega total, al màxim. Als clients els hem considerat més que clients, uns bons amics.

Així quan, igual que altres botigues del poble, han rebut de la Cambra de Comerç de Sant Feliu una distinció per l'antiguitat de la botiga —en aquest cas 64 anys, tot i que són 65, però no van trobar papers d'aquell any que ho certifiquessin— amb recança, però esperant un repòs ben merescut, els de Can Llirinós es retiren.

La botiga de can Llirinós als anys cinquanta / seixanta.

Collectiu de Redacció

Assegurances

**CATALANA
OCCIDENTE**

Asseguradors des de 1864
Bones Festes!

AGENT A LLAGOSTERA:

**MERCÈ SALVADO
i BERENGUER**

Mas Sec, 56
Telèfon 83 04 45
LLAGOSTERA

- * REPORTATGES LOCALS.
- * LLOGUER DE PELLÍCULES.
- * "PASSE" DE PELLÍCULES DE 8 i SUPER 8 m/m. A VÍDEO

Bones Festes!

Passeig Pompeu Fabra, 16
Telèfon 83 05 45
LLAGOSTERA

**Climent
Frigola**

Bones Festes!

PASTISSERIA

Temporada esportiva 1989-90

Inscripcions

El Patronat Municipals d'Esports comença la temporada 1989-90 amb la millor disposició per oferir la màxima cobertura a totes les activitats que incideixen en el seu desenvolupament.

Comptem per fer-ho, amb la col·laboració i ajut de totes les persones, grups i entitats que ens envolten gràcies a les quals, és possible continuar pel camí que fa dos anys vam emprendre i que ha de continuar fins que el nostre poble compti amb l'estructura esportiva que li correspon.

Per aconseguir-lo, hem de fer realitat tres fets fonamentals:

Primer.— Consolidar el que s'ha aconseguit fins avui, tant pel que fa referència a les activitats que portem a terme, com al manteniment de la bona harmonia que ja s'ha establert entre la família esportiva llagosterenca. Per assolir-ho, aquest Patronat ha de continuar tenint medis operatius per poder-ho dur a terme.

Segon.— Mantenir el recolzament a clubs i entitats, ajudant-los a superar aquest període de manca de jugadors i de persones que es responsabilitzin en tasques directives, fins que les promocions que s'estan formant, vinguin a resoldre aquest dèficit humà.

Tercer.— Replantar a fons l'esport escolar diferenciant ben clarament dos grups concurrents. El grup comprès entre els 6 i 9 anys i que s'integrarà en el que anomenarem **Escola Esportiva**, i el grup comprès entre els 10 i 14 anys, que s'integrarà a l'**Esport Escolar Competitiu**.

En el primer cas, nens i nenes de 6, 7, 8 i 9 anys, practican un pre-esport rotatiu, no selectiu, la qual cosa significa, que la seva activitat es desenvolupa a un nivell didàctic amb el material corresponent. Poc a poc, aniran prenent contacte amb la majoria dels esports, amb la finalitat que en arribar als 9 anys, es trobin en condicions d'escollir un esport amb coneixement de causa i d'acord amb les seves aptituds. En aquest període de 4 anys, tindran un seguiment esportiu i pedagògic a cada curs, de manera que en acabar els 4 anys de escola, estarem en condicions d'obtenir unes primeres dades importants pel seu desenvolupament futur, seguint que podrem con-

Jordi Roura, lesionat

El jugador llagosterenc del FC Barcelona va ser operat el nou de desembre passat de la lesió que es va fer a l'estadi de San Siro de Milà i que el farà estar de baixa durant cinc o sis mesos. Roura pateix un trencament del lligament creuat interior de la cama dreta. Aquesta lesió és considerada com una de les més greus que poden patir els futbolistes. A la foto, Roura amb Lluís Vilaplana —esquerra— i l'alcalde Narcís Casas, aquest estiu passat quan va ser homenatjat pel Patronat Municipal d'Esports i l'Ajuntament. Foto: Vall-Ilosera.

tinuar fins al següent període de 10 a 14 anys.

Entenem que en aquests primers anys, hem d'aprofitar la condició que el nen, quan juga, es manifesta amb tota la seva sinceritat i apareixen els símptomes propis del seu caràcter: tristesa, alegria, noblesa, agresivitat, i les reaccions pròpies del guanyar i del perdre. Actúa sense condicionants, i aquest fet el posa al descobert davant d'entrenadors i monitors qualificats que sabran prendre bona nota del fet i ajudar-lo si procedeix, en col·laboració de pares i col·legi.

La tasca a realitzar, és la de canviar el concepte de guarderia de l'esport, pel d'**Escola de l'Esport**. La diferència és ben notable.

El repte és atrevit, però creiem que necessari.

Patronat Municipal d'Esports
Junta de Govern

Inscripcions

Nens i nenes de 6, 7, 8 i 9 anys: **Escola Esportiva** (Tots els esports)

Nois i noies de 10, 11, 12, 13 i 14 anys: **Esport Escolar Competitiu** (Equips)

Jugadors pertanyents a clubs: **Renovació de fitxes.**

Lloc

A partir del dia 4 de setembre, de 7 a 9 del vespre, en el local del Patronat Passeig Pompeu Fabra, 40. Telèfon: 83 07 10.

Documentació

4 fotografies carnet.
Preu de la inscripció i assegurança (només components de l'**Escola Esportiva**): 1.500 Ptes.

L'Autocros de Llagostera

PILOTS de vehicles tot-terreny, turismes i monoplaques TT van participar a l'onzena edició de l'autocros que va organitzar la gent de Llagostera Competició el passat 14 de novembre. Alguns d'aquests conductors van demostrar la seva professionalitat en aquest esport, ja que hi eren presents gran quantitat de pilots capdavaners en la lluita pel campionat estatal. Tal i com es va fer en l'anterior edició, el circuit dels Cremats va ser recorregut en sentit invers de com es feia habitualment.

El guanyador en la categoria de turismes va ser Jordi Masó, que va acabar la cursa amb una ròtula trencada. El va seguir Fujardó, amb qui va tenir una lluita particular. Una altra espectacular disputa es va donar pel 3r. lloc, per part de Joan Nadal i de Cañadó:

La cursa de Monoplaques TT la va dominar en tot moment Lluís Tamayo, principal rival del lídel en l'estatal, Josep M. Cadellans, el qual va acabar en una aferrissada lluita amb el saltenc Baldri Massegú.

Per últim, en la promoció, va acabar victoriós el lloretenc Pedro Hiltbrand que va aconseguir situar-se al capdavant després de l'abandonament per part d'Antoni Pérez i l'avançament de Francesc Cruz. Un dels pilots que prometien, Ramon Lozano, també es va haver de retirar per culpa d'una avaria en el seu Ford Escort en una sortida de pista.

Foto: Casanovas / Punt Diari

Futbol

L'equip de la UD Llagostera porta una marxa irregular en la lliga de primera regional de futbol. Fins el 10 de desembre només havia guanyat 4 partits, amb dos empats i vuit derrotes. El Llagostera té 21 gols a favor per 32 en contra.

Resultats

Llagostera - Coma Cros, 3-3
 Farners - Llagostera, 3-1
 Llagostera - Montagut, 3-0
 Hostalric - Llagostera, 4-2
 Llagostera - Arbúcies, 2-0
 L'Escala - Llagostera, 4-0
 Llagostera - Pals - 1-0
 Torroella - Llagostera, 3-2
 Llagostera - Aro, 0-0
 Ripoll - Llagostera, 3-1
 Llagostera - Bisbalenc, 1-2
 Roses - Llagostera, 5-2
 Llagostera - Abadessenc, 2-1
 Sàbat - Llagostera, 4-1

Golejadors

Nom	C.	F.	T.
Vert	4	1	5
Puigvert	2	2	4
Martí	4	0	4
Belmar	1	1	2
Pareja	1	0	1
Julià	1	0	1
Lozano	0	1	1

Bones Festes!

Zellerbach Bernis S.A.

LLAGOSTERA

Quan pagant deu milions s'evita un desastre urbanístic

A meitats dels setanta, Jaume Romo, aleshores regidor de Parcs, Jardins, Aigua i unes quantes delegacions més d'aquestes que la majoria intenta evitar, es va entossudir a crear un parc infantil en un racó de la pineda que hi ha davant de la Torre. Una mica a contracorrent —encara recordo com els *optimistes de sempre* li deien que en quatre dies allò es convertiria en una selva—, en Romo i els jardineros de la brigada municipal, van aconseguir consolidar el petit i acollidor parc infantil, que si ara no existís s'hauria de crear. De bretolades se n'hi han fet algunes, com trencar el bust de la comadrona Manuela Izquierdo. El seu germà, mossèn Anton —algun dia s'hauran d'escriure les històries d'aquest home—, es va entossidir que el parc havia de recordar el nom de la llevadora. En tot cas, o bé algú va opinar el contrari, o simplement va ser una bretolada més, sense segones intencions.

Ara, l'Ajuntament ha comprat tota la pineda per deu milions de pessetes. La decisió és totalment justificada, perquè el parc està plenament arrelat en la vida ciutadana. Els nens hi juguen, a l'estiu si fan balls i recitals d'havaneres, i a l'hivern sempre hi ha algú que hi va a prendre el sol. El parc també és la darrera morada del tronc del suro del Puig. En un intent de salvar allò insalvable, l'Ajuntament va optar per guardar el vell cos decapitat de l'arbre centenari, i demostrar que les seves entranyes estaven prou corrompudes com per fer impossible el perdó terrenal.

Darrera de la compra municipal, hi havia la necessitat d'actuar amb urgència per evitar un desastre urbanístic. Sis anys després d'haver-se aprovat les Normes Subsidiàries, l'actual Consistori va tenir coneixement que hi havia un pacte amb el vizconde d'Estoles, segons el qual ell cedia al municipi la meitat de la pineda, a canvi de que li declarassin una zona edificable en el sector del costat del Carril. És a dir, la pineda quedava reduïda pràcticament a la meitat i es preveia la construcció de dues fileres de cases amb un vial que anava del carrer Barcelona a la carretera de Tossa. No vull entrar a questionar la suposada bona fe de l'equip municipal que va hipotecar d'aquesta manera un dels pocs espais verds que hi ha en l'entorn urbà. Potser, en aquells moments va semblar

Dues noies mostren el lloc on hi havia el suro del Puig.

Foto: Santiago / Punt Diari.

una sortida viable i econòmica, però sentint-ho molt, i amb això coincideixo amb l'actual equip de govern, crec que no es pot portar la política econòmica d'un Ajuntament com si es tractés d'una botiga. Per a mi hi ha altres prioritats abans que el Poliesportiu, però entenc que ja s'havia d'haver construït molt temps abans. Tampoc és urgent urbanitzar la plaça, però endevant amb el projecte. I així podríem anar repassant diferents temes que estan en una fase avançada. Tenir un càrrec públic en un Ajuntament vol dir gestionar i actuar, i a vegades sense tenir l'aprovació unànime dels veïns.

I aquí entrem en un altre tema de debat. Feia molt de temps que no assistia a cap ple municipal. Al final del ple del novembre passat, alguns regidors lamentaven l'apatia de la gent davant qualsevol problemàtica municipal. Fins i tot, manifestaven la seva sorpresa davant el fet que habitualment ningú va als plens municipals. Un regidor va suggerir que tothom hauria de passar per la feina de *concejal* per conèixer de prop els problemes del poble. Era palpable una certa indignació en els regidors per la indiferència que sovint hi ha en el teixit urbà, sobre una sèrie de qüestions que requeririen un

ampli debat ciutadà. L'exemple de la notificació de les contribucions urbanes és prou vàlid. L'alcalde va qualificar d'«ignorants» a uns quants veïns que van abonar una crítica salvatge contra la revisió del cadastre. Pels rumors que m'han arribat, realment no n'hi ha per menys, ja que la gent que més es va queixar és precisament qui menys dret hi tindria. En canvi, i això també ho reconeix el Consistori, la revisió ha comportat algunes valoracions exigides en determinats sectors del poble que s'han de regularitzar. Però la llei és inflexible, i per reclamar primer s'haurà de pagar. En aquest mateix número, intentem explicar el perquè de la revisió del cadastre i la importància d'aquest impost per l'economia municipal. Una altra qüestió és que aquests diners siguin ben administrats, però aquesta és l'obligació dels càrrecs elegits i el deure de tots els veïns de fiscalitzar-ho.

Joan Ventura Brugulat

Bones

Festes!

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

Bones Festes!

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

RENAULT

Agència

Bones Festes!

Ramon Gurnés Vall-Ilosera

Passeig Tomàs de A. Boada, 16
Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA (Girona)

taller

**CASAS
MASCRAU
SA**

AGENTE

SEAT

Audi

VOLKSWAGEN

Vea nuestra amplia gama Nacional e Importación

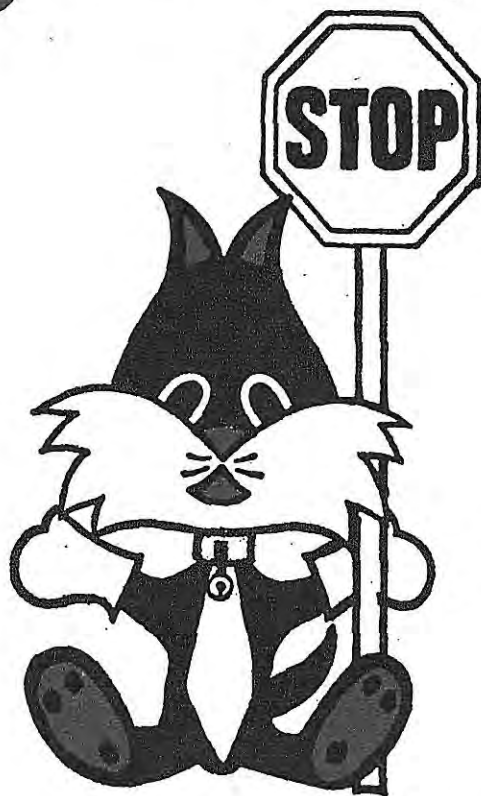
Bones

Festes!

RIEGOS POR ASPERSIÓN. Jardineria, Goteo.
BOMBAS CENTRIFUGAS. Sumergibles, Verticales.
ENROLLADORES

CENTRE COMERCIAL

SUPER STOP

**CADA DIA MÉS A PROP !!
ARA TAMBÉ A LLAGOSTERA**

**Passeig Romeu, 32
Telèfon 83.12.50**

**"COMPRI MOLT I PAGUI POC.
AIXÒ ÉS SUPER STOP"**

**Bones
Festes!**

VINGUI A COMPROVAR-HO !